JONA JEFFREY

Bărbatul venit din munți

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Mașina se opri cu greu pe șoseaua de pe care deși zăpada fusese curățată, se așternuse, datorită gerului, o pojghiță de gheață. După ce frână, Jonas Concannon se simți cuprins de nostalgie la vederea orășelului așezat la poalele unui deal, pe care-l părăsise cu câțiva ani în urmă, plin de îndoieli legate de iubita sa, Bridget, dar și de viața sa viitoare, în care ea nu părea să ocupe vreun loc. Văzu acoperișurile odinioară roșii ale caselor, acum albe de zăpada topită în jurul coșurilor din care fumul se ridica în aer și acum, la fel ca altădată. Biserica așezării era pierdută undeva între dealurile acoperite de zăpadă, dar el o

localiză din memorie. Pinii, brazii și ceilalți copaci care creșteau în zonă erau plini de ghirlande de zăpadă și ei, iar Jonas nu putu să nu-și amintească anii copilăriei când fugea de la școală tocmai pentru a scutura crengile pline de zăpadă peste colegele de clasă. Cu un oftat, Jonas porni mașina și se îndreptă spre centrul orașului, unde lumina semaforului se schimbă exact atunci când ajunse el, lucru care-l exaspera și acum zece ani. Mașina protestă cu un scrâșnet.

– Nimic nu s-a schimbat, mormăi Jonas încruntat.

În sfârșit, culoarea semaforului se schimbă în verde, iar roțile se învârtiră câteva secunde în gol înainte de a găsi forța să urce mașina spre vârful dealului. Nimic nu se schimbase, spusese el ceva mai înainte. Văzut din afară așa stăteau lucrurile. Și cu zece ani în urmă, când părăsise orășelul Randolph din Vermont acesta fusese tot sub imperiul zăpezii. Totul arăta exact ca pe vremuri.

– Dar nu poate fi la fel, spuse el, chiar dacă arată la fel. Nu și după zece ani.

O luă pe strada principală, trecu podul care ducea spre centrul comercial, și cu ochii micșorați din cauza strălucirii zăpezii încercă să distingă printre siluetele care treceau zgribulite pe stradă pe cineva cunoscut.

– De ce oare am revenit în orașul ăsta? se întrebă el.

Pentru că ai nevoie de puțină odihnă, găsi imediat răspunsul și se surprinse că avea același rictus în colțul gurii. Și dacă vrei o confirmare, Jonas Concannon, este de ajuns că vorbești singur și o să ajungi imediat la concluzia că ai mare nevoie de relaxare! Găsi un spațiu liber într-o parcare și trase mașina, oprind motorul, trăgând frâna de mână ca să nu aibă probleme căci terenul era în pantă. Îi anunțase pe Bob și Evelyn Tyler că va sosi vineri, dar ei îl așteptau probabil spre seară. Mai avea destul timp să se plimbe prin oraș și să vadă dacă se schimbase ceva, înainte de a merge la soții Tyler, poate singurii prieteni adevărați care-i rămăseseră în oraș. Când făcu un pas afară din căldura mașinii, îi îngheță respirația și abia atunci realiză că se întorsese pe

meleagurile natale unde iarna era un ger de crăpau pietrele. Se întoarse după jacheta călduroasă pe care o lăsase pe scaunul pasagerului. O îmbrăcă, apoi trânti ușa mașinii și făcând un pas mare reuși să treacă peste un morman de zăpadă adunată acolo de vântul tăios care bătea dinspre vest. Nu-și încheie nasturii jachetei, dar își introduse mâinile adânc în buzunarele acesteia, strângând-o astfel la piept. Nu se sinchisea de gerul de afară, și se plimbă prin fața magazinelor, privind la vitrine și la oamenii care treceau, pentru a-și omorî timpul. Pe unii îi recunoscu dar nu făcu nici o încercare de a reînnoda vechile relații. Un fulg care i se păru foarte mare în comparație cu ceilalți dansă câteva clipe în fața ochilor lui, de parcă ar fi vrut să mai rămână un moment, așa cum era suspendat în aer și Jonas se surprinse făcând gestul de a-l prinde așa cum obișnuia pe vremuri când se plimba cu Bridget. După ce-l prinse se opri un moment uitându-se încruntat la fulgul care i se topea în palmă. Trebuie să recunoști, chiar dacă nu-ți convine, că pentru ea te-ai întors. După ea

umbli acum pe străzi sperând că-ți va apărea în cale. Strânse furios palma în care i se topise fulgul și amintirile îl năpădiră. Porni mai departe privind încruntat la fețele celor care treceau pe lângă el. De zece ani de când părăsise Randolphul, nu mai încercase să ia legătura cu foștii prieteni, mai ales după ce Bob îi scrisese că Bridget se măritase, lucru care-l scosese din minți și-l cam debusolase la vremea aceea. Apoi, acceptase situația încetul cu încetul. Din întâmplare dăduse peste Bob în Manhattan, la puțin timp după sărbătorile de Crăciun. Fusese o întâlnire scurtă, iar el îi promisese acestuia că va reveni în oraș, deși știa sigur că n-o va face, căci nu mai avea motiv să revină în orașul cu amintiri atât de triste. Pe atunci își promisese că nu va mai pune vreodată piciorul în Randolph, Vermont. Se încruntă din nou; se încăpățâna să-și repete că revenise doar pentru a se odihni puțin. Cu o săptămână în urmă când luase legătura cu Bob pentru a-l anunța că-i acceptă invitația îl decepționase din nou pe acesta, insistând ca vizita lui să nu fie anunțată nimănui.

– Îmi doresc doar un weekend liniștit, Bob, atâta tot. Fără petreceri, fără întâlniri cu foștii prieteni.

N-avea nevoie de petreceri date în onoarea lui, nici de o întâlnire, fie ea și întâmplătoare, cu Bridget, chiar dacă ar fi fost într-un cerc de prieteni. La naiba, totuși era perfect conștient că pentru ea se întorsese. Jonas scăpă o înjurătură la adresa slăbiciunii lui pentru această femeie, care-l adusese înapoi pe aceste meleaguri. Ce multă dreptate aveau cei care susțineau că prima dragoste nu se poate uita! Sau poate se întorsese doar pentru a îngropa imaginea lui Bridget. Da, de fapt avea nevoie de o confirmare a faptului că femeia nu mai exercita nici o putere asupra lui. De când aflase că ea se căsătorise, la un an după plecarea lui, nu și-o imagina decât cu trei sau patru copii în jurul ei, grasă, o nevastă cumsecade, cu bigudiuri în păr care aștepta cuminte întoarcerea soțului. Nu-l cunoștea pe bărbatul lui Bridget, dar nu se putu abține să nu și-l imagineze alături de ea, mângâindu-i trupul zvelt, cu pielea mătăsoasă, lucru care-l făcu să-și încleștеze furios pumnii. Cineva îl atinse ușor pe umăr.

– Scuză-mă, nu ești...?

Jonas se răsuci pe călcâie.

– Cred că vă înșelați, spuse el fără a încerca s-o identifice pe femeia din fața lui și porni mai departe.

Simți dintr-o dată nevoia să bea ceva. Căutând din priviri un bar unde să se mai încălzească, privi prin fereastra magazinului din fața lui. Ca de un magnet, fu atras de imaginea unei femei cu părul castaniu, care-i ajungea la nivelul umerilor. Simți că inima începe să-i bată nebunește, iar respirația să-i facă probleme. O recunoscu. Era chiar ea, Bridget. Ar fi recunoscut oriunde și în orice condiții profilul ei, chiar dacă era oarecum estompat de geamul aburit al magazinului. El se așteptase ca atunci când o va revedea, după zece ani, să simtă doar curiozitate și poate, o dorință de mult înăbușită. Dar văzând-o fu luat prin surprindere de propriile lui reacții. Nu erau cele pe care se aștepta să le aibă. Bridget dispăru din fața lui, iar el știu că trebuia să facă orice pentru a o vedea de aproape, fără distorsiunile provocate de vitrină. Prin geam ea părea neschimbată, iar el nu voia

asta, voia s-o vadă transformată într-o femeie care nu mai prezenta interes pentru el. Se auzi sunetul unui clopoțel când deschise ușa magazinului, dar Bridget care era cu spatele spre el nici nu se întoarse. Jonas intră, ezită un moment, apoi îndrăzni să mai facă un pas spre ea, iar inima începu să-i bată și avu sentimentul că abia se despărțise de ea, că reușise să creeze o punte peste timp, că mai erau încă iubiți. Bridget era îmbrăcată cu un pulovăr gros, verde, cam larg care o făcea să pară fără forme, dar când văzu pantalonii strânși pe corp, care-i evidențiau coapsele bine conturate, simți nevoia să întindă mâna și s-o atingă. Se simți din nou slab, înfrânt de puterea pe care o avea această femeie asupra lui. Bridget nu se schimbase în cei zece ani de când nu se mai văzuseră. Privirea lui se opri asupra tenului ei care părea cam palid; aerul acela de inocență de care fusese el cucerit dispăruse dar figura ei nu-și pierduse prospețimea. Nu asta ar fi vrut el să vadă acum la ea, ar fi vrut să-i fie indiferentă și să se amuze de sentimentele pe care le avusese cândva pentru ea. Pentru a nu știu câta oară se simți atras

de ochii ei mari, cu gene incredibil de lungi, de ovalul feței ei, de pomeții ei proeminenți, de frumusețea ei. Își aminti scânteile pe care le aruncau ochii ei. Privindu-i acum, îi găsi la fel de luminoși și strălucitori, dar fără acea scânteie care-i făcea unici. Îi luă o secundă pentru a realiza că Bridget nu se uita la femeia cu care discuta, ci undeva mai departe, într-o oglindă în care putea să vadă cine intra în magazin. Jonas realiză că ea îl văzuse din momentul în care intrase. Așteptă ca ea să dea un semn de recunoaștere, să-l invite să se apropie, dar ea părea că vrea cu tot dinadinsul să ignore prezența lui acolo. Toată atenția ei se concentrase asupra femeii cu care vorbea. Jonas se simți tentat să forțeze acest moment de recunoaștere, să fie mai aproape de ea. Dar se încruntă văzând că Bridget îl ignoră și se îndreaptă spre mașina de marcat, după care împachetează ceea ce cumpărase femeia.

– Nu uita să mă suni când primești materialul acela cu flori albastre, Bridget, îi spuse femeia, îndreptându-se spre ușă.Voi avea nevoie de cel puțin zece metri, vreau să schimb draperiile din camera de zi.

Numai atunci el realiză că Bridget lucra în acel magazin; după plecarea femeii nu mai erau alți cumpărători, rămăseseră singuri și ea nu-l mai putea ignora.

– Bună, Jonas.

Ce rece și distant sunase glasul ei!

De parcă el n-ar fi fost bărbatul pe care ea jurase să-l iubească toată viața.

– Bună, Bridget, spuse și el, cu privirile ațintite asupra verighetei pe care o purta ea, semn că aparținea altui bărbat și că acesta avea drepturi asupra ei.

– Arăți bine, spuse ea, fără a-i întinde mâna.

Jonas se gândi că așa era, poate, mai bine. O strângere de mână ar fi fost un gest fals, având în vedere felul cum se terminase relația lor. Așa că el își ținu în continuare mâinile în buzunare.

– Și tu ești neschimbată, Bridget.

Jonas observă cum Bridget se încordează brusc sub privirile lui.

– Ce te-a adus înapoi în Randolph, Jonas? îl întrebă ea.

Jonas care-i urmărea buzele, își aminti moliciunea lor și felul în care răspundeau sărutărilor lui. Pasiunea puse stăpânire pe el. De ce nu fusese el singurul bărbat care să trezească în Bridget acele dorințe latente care zac în fiecare femeie? Fu foarte aproape de a recunoaște că pentru ea se întorsese în oraș, dar își aminti în timp util că un alt bărbat era acela care preluase încercările lui de a o învăța să facă dragoste.

– Am venit să petrec weekendul cu Bob, îi explică el.

– Bob Tyler? Da, parcă mi-a spus că te-a văzut înainte de Crăciun, zise ea scuturând din cap, gest care făcu să i se unduiască părul castaniu, bogat, care-i cădea pe umeri. I-ai promis și o vizită, dar nu mi-am închipuit c-o să te ții de cuvânt.

– De ce nu? zise el neplăcându-i insinuările pe care le sesizase sub această remarcă a ei. Jonas își spuse că indiferent de îndoielile pe care le avusese atunci când o părăsise, ceea ce urmase îi confirmase că avusese dreptate. Bridget nu-l iubise, asta fusese foarte clar, căci se căsătorise la scurt timp după plecarea lui. Tocmai atunci se auzi sunetul

clopoțelului aflat deasupra intrării și ușa se deschise, iar Jonas se întoarse, oarecum supărat că atmosfera de intimitate, și așa precară, care începuse să se creeze, se destrămase. Văzu două fetițe care trecură pe lângă el fără a-i acorda nici o atenție, și se opriră în fața lui Bridget.

– Mamă, aș putea să mă duc la Vicky? întrebă cea mai mică.

Jonas îngheță privind fetița mai mică de statură, care, cu obrajii roșii din cauza frigului de afară, i se adresase lui Bridget. Fetița avea părul de aceeași culoare cu cel al lui Bridget, aceiași ochi căprui; era evident că semăna foarte bine cu mama ei. Era o fetiță care nu părea să aibă mai mult de opt sau nouă ani.

– Dacă mama lui Vicky nu are nimic împotrivă, nici eu nu am, zise Bridget. Te iau la cinci după ce închid magazinul. Vorbele lui Bridget fură primite cu încântare de cealaltă fetiță, care-i spuse că mama ei nu avea nimic împotrivă ca ele să petreacă împreună după-amiaza.

Când se întoarseră să plece, cele două fetițe îl observară în sfârșit pe Jonas și îl studiară cu ochi

curioși. Jonas o privi insistent pe Molly, fetița lui Bridget, pentru a vedea dacă fetița împrumutase ceva și din trăsăturile tatălui.

– Molly, aș vrea să-ți prezint un prieten vechi al meu, Jonas Concannon. Jonas, ea este fiica mea, Molly, și prietena ei, Vicky Smith.

– Mă bucur să vă cunosc, fetelor, zise Jonas.

– Iar acum duceți-vă, le spuse Bridget. Cele două fetițe trecură în viteză pe lângă ei, ieșind la fel de intempestiv cum veniseră.

– Îți seamănă foarte bine, remarcă Jonas.

– O s-o iau ca pe un compliment, zise Bridget.

– Asta mi-a și fost intenția, confirmă el. Ce vârstă are? Este singurul tău copil?

– Are opt ani și este singurul meu copil, spuse Bridget cu un zâmbet care lui Jonas i se păru forțat. Îi place să spună că are aproape nouă ani, totdeauna vrea să pară mai mare, să fie tratată ca un adult.

– Ce fac părinții tăi, Bridget?

Jonas întrebă chiar și despre părinții ei cu care avusese probleme în trecut, de dragul de a mai sta puțin de vorbă cu ea.

Ea își îndepărtă părul cu mâna, gest în care el sesiză o oarecare nervozitate.

– Destul de bine, îi răspunse ea, evitându-i privirea. Ca de obicei, sunt ocupați cu arțarii acum, este vremea siropului, care-ți plăcea atât de mult.

– Da, renumitul sirop de arțar făcut aici, la Vermont. N-am mai băut de atunci. Își aminti cum, cu zece ani în urmă, se oferise să-l ajute pe tatăl lui Bridget să strângă seva de arțar, din care se făcea minunatul sirop. Cred că arțarii au acum vreo patruzeci de ani, zise el.

Își aminti ce îi spunea tatăl lui Bridget despre procesul de producere al siropului.

– Nu-l poți face bătând din palme, trebuie să aduni o cantitate mare de sevă, având în vedere că se va reduce la jumătate, prin fierbere. Trebuie să-l fierbi ca să capete consistență, să ajungă la o anumită densitate. Apoi, trebuie filtrat, ambalat, etichetat. Totul este știință, nu se face la întâmplare.

Jonas se întrebă dacă și ea era conștientă că Molly putea să fie fiica lor. Dar nu era așa, alt

bărbat era tatăl fetiței și Jonas simți gelozie față de un om pe care nici nu-l cunoștea.

Își aminti un episod în care Bridget, încercând să fugă de el alunecase, și rămăsese acolo în zăpadă râzând, iar el i se alăturase în patul de zăpadă, dorind să-i înăbușe râsul cu un sărut. Nu, nu fusese chiar așa. De fapt, el chiar dorea să facă dragoste cu ea, indiferent dacă s-ar fi aflat pe un vulcan sau în mijlocul unei furtuni.

Primul lor sărut fusese unul destul de inocent. Dar în cel de al doilea, al treilea și al patrulea nu mai fusese nimic inocent. Jonas își aminti cum luptase cu îmbrăcămintea ei groasă, de iarnă pentru a ajunge la formele ei zvelte, feminine. Dar nu aflase nici un fel de satisfacție atunci căci tatăl lui Bridget îi strigase, iar zgomotul făcut de șaua acestuia îi anunța că el se apropia. Dintr-o singură privire omul realizase că se întâmplase mai mult decât o bătaie cu zăpadă, dar nu făcuse nici un comentariu. Fusese prima ocazie dintr-un șir destul de lung de întâlniri în care Bridget îl făcuse să-și piardă controlul. Fuseseră momente în care el simțise că fetei îi făcea cu adevărat

plăcere să-l vadă că-și iese din minți de dorință. Acesta fusese doar începutul. Dar acolo unde este un început există, desigur, și un sfârșit. Acum, când o revăzu, el simți c-o dorea mai mult ca la început, ceea ce era o mare greșeală. Își dezlipi cu greu privirea de la buzele ei și realiză că și ea simțea la fel.

– Bridget...

Ea trase aer în piept, apoi îi evită privirea și-i spuse cu un oftat:

– Asta a fost atunci, Jonas. A trecut de mult.

– Oare așa este, Bridget? o iscodi el.

– Vine un client, scuză-mă, se eschivă Bridget care-și recăpătase controlul de sine.

Jonas se întoarse și văzu o femeie care abia intrase.

– Nu poți scăpa de ea? Spune-i că închizi! o imploră el.

– N-am de gând să fac asta, Jonas, nu pentru că n-aș putea, ci pentru că nu este cazul.

– Bună, Bridget, spuse femeia, ai auzit prognoza? O să ningă din nou.

– Ce vrei să-ți dau, Bonnie? se oferi Bridget.

– Stai puțin, zise femeia scotocind în buzunar după o bucată de hârtie. Am venit pentru soră-mea, mi-a scris aici ce-i trebuie. Iar pentru mine o să iau niște capse și nasturii de os pe care i-am văzut data trecută. Cred că se potrivesc cu lâna din care mi-am făcut jacheta groasă de iarnă.

– O să găsești tot ce este notat aici în rafturile din dreapta, zise Bridget, urmărind femeia care dispăru printre rafturi. Dacă nu te descurci, te ajut eu.

Jonas veni spre ea.

– Te rog, Bridget, ia masa cu mine în seara asta. De dragul vremurilor trecute. El simți nevoia s-o apropie de el și s-o sărute, dar n-o putea face, nu după cei zece ani care se scurseseră și după felul în care o părăsise.

– Nu este posibil, Jonas, dar îți urez un sfârșit de săptămână plăcut cu Bob și Evelyn.

Fusese o greșeală întoarcerea lui. O părăsise cu zece ani în urmă iar cenușa focului care existase atunci între ei se răcise. Era prea târziu să mai aprindă acum focul, mai ales c-o făcuse un alt

bărbat între timp. Jonas se năpusti afară din magazin, fără un cuvânt, trântind ușa. De ce o lăsase să se strecoare iar în viața lui ca o boală recurentă? De ce acești zece ani care trecuseră n-o făcuseră să se îngrașe, să arate rău? Furios, se îndreptă spre o cabină telefonică și formă numărul lui Bob.

– Salut, Bob, sunt eu, Jonas.

– Jonas! Evie ți-a pregătit camera și te așteptăm cu masa! Nu acceptăm nici o scuză!

– Bob, îmi pare rău, dar a intervenit ceva, nu pot ajunge la voi.

– Nu pot să te cred! Ce fel de surpriză? Brunetă, blondă?

– O să vin altă dată, Bob, îți promit! Iar dacă tu treci prin New York sună-mă, ai numărul meu!

Peste câteva minute, Jonas se afla la volanul mașinii, cu figura lui Bridget în fața ochilor.

– La naiba, zise el, și lovi cu pumnul în volanul mașinii.

Orice ar fi făcut nu putea scăpa de imaginea femeii care-i dansa în fața ochilor. Se întorsese prea târziu, în inima femeii nu mai era loc pentru el.

Capitolul 2

Ștergându-și apa care-i mai șiroia încă pe trup, Bridget se opri auzind un zgomot suspect care venea de undeva, din camera de zi. Atârnă prosopul în cuier și îmbrăcă halatul de baie aflat pe ușă, apoi porni spre camera de zi încheindu-și din mers halatul, care i se lipi de trup. Ieși în hol, legându-și halatul din mers. Camera de zi era goală, dar identifică în sfârșit, bucătăria ca fiind locul de unde se auzeau zgomotele. Îndepărtându-și cu un gest scurt părul din ochi, ea se încruntă.

– Cine este acolo? întrebă ea intrigată. Apoi, după ce rosti aceste cuvinte, văzu cine făcea atâta zgomot. Mamă! Ce faci aici?

O femeie cu părul castaniu, ca al ei, îi făcu semne din bucătărie, din dreptul chiuvetei.

– Eu sunt, Bridget.Te-ai speriat? Cine putea să fie?

– Ce faci aici, mamă?

– Ți-am adus niște lăptuci culese chiar acum din grădină, sunt mult mai gustoase decât cele de seră. Am cules unele pentru noi și mi-am spus că ți-ar prinde bine și ție. Săptămâna viitoare o să avem și primele roșii coapte. Știi ce mult ne plac legumele proaspete!

Femeia începu să deschidă ușile dulapurilor din bucătărie, căutând ceva anume.

– Ți-am adus și niște trandafiri, fetițo. Unde ții vazele, Bridget? Cred că ar trebui să fii mai atentă și să încui ușa de la intrare, nu știi la ce te poți aștepta. Lumea știe că locuiești singură aici, iar în orășelul nostru au apărut o mulțime de figuri noi, așa că este bine să fii prudentă.

– Ai dreptate, mamă.

– Dar am văzut că făceai duș!

– Da, mamă, zise Bridget, obișnuită cu insistențele mamei sale.

– Ieși undeva?

– Da, mamă, ies cu Jim, îi răspunse Bridget ușor exasperată căci întrebarea mamei sale îi aminti de vremea când trebuia să-i dea acesteia socoteală de fiecare pas făcut. Pot să-mi aranjez singură florile.

– Te rog s-o faci chiar acum, în timp ce eu o să spăl lăptucile. De ce nu ții cuțitele separat de furculițe, Bridget? continuă doamna Harrison.

Bridget trase sertarul cu tacâmurile și-i întinse un cuțit doamnei Harrison.

– Există pericolul de a te accidenta, dacă nu le așezi cum trebuie. Dar de fapt, este casa ta și-ți poți ține lucrurile așa cum vrei.

– Mulțumesc, mamă, măcar atâta libertate să am și eu...

– Cât despre Jim... ce pot să-ți spun, mie-mi place, continuă Margaret Harrison, care nu contenea să vorbească. Ar fi un tată bun pentru Molly. Sper că nu mai lucrează pe timpul verii la șantierul acela, nu?

– Ba da, mamă, spuse Bridget încercând să se concentreze asupra florilor.

– Păcat. Păcat că-și irosește mintea pe o muncă manuală, oftă Margaret.

– Jim mai are de plătit datoriile pentru studii, accentuă Bridget.

– Și nu știu de ce nu caută un loc de muncă mai bun, nu are rost să se irosească în colegiul acela tehnic.

– Colegiul Tehnic din Randolph este o școală minunată, încercă Bridget să sublinieze.

– Da, dar Jim poate mult mai mult. N-ar fi o problemă pentru el să obțină o catedră la Princetown sau Dartmouth. Ar fi mai bine pentru tine și Molly.

– Mamă, de ce nu-l lași în pace pe Jim? Crezi că nu este destul de bun pentru mine așa cum este? spuse Bridget care-și pierdea răbdarea. Chiar trebuie să încerci să-i schimbi pe toți?

– Nu, Bridget, dar tu știi bine că eu și tata vrem tot ce este mai bun pentru tine.

– Nu-l amesteca pe tata în toate astea, protestă Bridget. Știi foarte bine că el face tot ce-i spui tu.

– Știi că discutăm toate lucrurile...

– Asta pentru a-l face să acționeze așa cum vrei tu, izbucni Bridget, fără rost, de altfel. Realiză în momentul acela că nu avea sens să-și piardă cumpătul.

– Fetițo, știi că noi nu-ți vrem decât binele. De altfel, Molly va ajunge în curând la o vârstă critică și atunci vei vedea și tu prin ce-am trecut noi cu tine. Apropo, unde este Molly?

– Își va petrece noaptea la prietena ei, Vicky. Și pentru că eu ies în seara asta cu Jim, m-am gândit că este bine s-o las la Vicky, peste noapte.

– Vicky Smith? Bridget, tu te-ai gândit vreun pic când ai acceptat prietenia ei cu fata asta?

– O, mamă, zise Bridget care până la urmă tot își pierduse cumpătul, sunt capabilă să rezolv problemele fiicei mele, pot hotărî cu cine are voie să se împrietenească. Așa cum făceai și tu cu mine! Amintește-ți că ai intervenit în viața mea, când nu ar fi trebuit s-o faci, acum zece ani! Nu-mi mai aminti de răul pe care l-ai făcut!

– Noi, părinții tăi, am considerat că am procedat corect și din ceea ce a urmat s-a văzut că am

avut dreptate, spuse Margaret Harrison cu o privire care în momentul acela nu inspira decât milă. De ce-mi amintești tocmai acum?

– Nu știu, zise Bridget, impacientată. Simți că-i tremură mâinile când vru să aranjeze florile în vază. Oricum, nu mai contează, fii mulțumită că mi-ai stricat viața și că datorită ție sunt necăsătorită la douăzeci și opt de ani.

Doamna Harrison se întoarse din nou spre chiuvetă.

– S-a dovedit că eu și tata am avut dreptate. Căci...

– Dar poate că-l iubeam pe bărbatul acela, mamă! La asta nu v-ați gândit? Sentimentele mele n-au contat chiar de loc? Bridget își trecu o mână prin păr, disperată.

– Vorbești despre ceva care aparține trecutului, Bridget. Acum îl ai pe Jim și...

– Întâmplarea face să nu-l iubesc deloc, este un om bun și drăguț, dar atâta tot. Nu te gândi la nici o cununie căci nu se pune problema. Una mi-a ajuns. Iar acum, te rog, du-te acasă. Nu vreau să te supăr, dar simt că-mi pierd cumpătul.

– Ei, dacă asta vrei, o să plec, spuse Margaret ridicând bărbia cu demnitate.

Femeia își șterse mâinile de un prosop, iar Bridget începu să se simtă vinovată.

– O, mamă, oftă Bridget, știu că-mi vrei binele, dar am deja douăzeci și opt de ani, am casa și familia mea, pot trăi așa cum vreau, pot face greșeli pe care să le îndrept singură. Nu mă mai trata ca pe un copil. Voi fi întotdeauna fiica ta, dar acum sunt adultă, mamă. Te rog, consideră că sunt o femeie rațională, cu oarecare inteligență, așa că nu mai interveni în viața mea cum ai făcut-o cu zece ani în urmă.

– Nu încerc să intervin în viața ta, Bridget, dar te văd tot ca pe un copil, de fapt, cred că orice părinte face aceeași greșeală. Pe atunci, erai prea orbită de dragoste ca să mai vezi ceva în jur, obiectă Margaret Harrison. Și s-a dovedit că acela nu era un bărbat bun pentru tine. Nu știu de ce-l mai aduci în discuție.

Bridget se îndreptă spre dormitor.

– Mamă, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă îmbrac, va veni Jim în câteva minute și nu vreau să mă găsească așa cum sunt acum.

– Dar unde mergi în seara asta cu Jim? Parcă spuneai ceva despre un spectacol, la Montpelier.

– Acolo ar fi trebuit să mergem, dar Jim m-a sunat să-mi spună că a apărut o modificare în planurile noastre.

– Și unde mergeți? insistă Margaret Harrison.

Bridget se opri cu gura căscată, revoltată de insistența mamei sale.

– N-ai auzit ce tocmai ți-am spus, mamă? Nu mai sunt copil să-ți spun unde merg.

– Cineva trebuie să știe pe unde te afli, dacă se întâmplă ceva cu Molly? Să știm de unde să te luăm!

Bridget scutură revoltată din cap dar se abținu de la orice altă discuție. Nu mai avea putere să lupte pentru independența ei.

– La o petrecere dată de Bob și Evelyn Tyler.

– Familia Tyler? Nu știu dacă asemenea petreceri sunt pentru tine, draga mea, ei sunt niște oameni foarte zgomotoși.

– Sunt niște oameni foarte simpatici, mamă, deși poate sunt cam zgomotoși, cum spui tu. Iar

acum, fugi acasă, tata se întreabă, probabil, pe unde ești. Deși cred că se bucură și el de aceste câteva clipe de liniște.

– Cu ce ocazie dau Tylerii petrecere?

– Cu nici o ocazie, mamă, ne adunăm câțiva prieteni, este sâmbătă seara și vrem să ne distrăm. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă îmbrac.

– La ce oră te întorci?

– Poate că nici n-o să mă mai întorc, mamă, poate găsesc pe undeva o orgie și o să-l rog pe Jim să mă ducă acolo, spuse Bridget exasperată.

– Nu știu ce se întâmplă cu tine draga mea, dar îți pierzi cam ușor cumpătul în ultimul timp...

– Ar fi mai bine să pleci, mamă. Dacă o să mai fi aici când vine Jim, o să încui ușile și o să mă asigur că nu vei avea nici o cheie.

– Bridget, atitudinea ta nu-mi place deloc.

Bridget trânti exasperată ușa de la dormitor. Dar imediat ce o trânti pufni în râs, era un gest care ținea de copilăria ei. Fusese felul ei de a se manifesta când își pierdea cumpătul. La cei douăzeci și opt de ani ai ei, Bridget își spuse că

în viața fiecăruia există momente când realizează că nu s-a maturizat așa cum ar fi trebuit.

Ea știa prea bine care era motivul iritării sale; era rezultatul direct al vizitei lui Jonas, în acea vineri când intrase în magazin. Când îl văzuse pe fereastra magazinului, simțise că-și pierde cumpătul și avusese chiar tendința de a se arunca în brațele lui. Din fericire, doamna Dutton continuase să vorbească mult, cum făcea de obicei, dar când îl văzuse, Bridget nu știuse cum era mai bine să procedeze, să alerge spre el sau să fugă de el. Nu făcuse nici una nici alta. În general, se descurcase bine, păruse calmă și detașată, cu toate că în sufletul ei numai ea știa ce era. Trecuse prin momente grele. Dar la sfârșit ea fu mândră de felul în care se comportase, ba chiar și de iuțeala cu care scăpase de el. Cu câtva timp înainte, ori de câte ori se gândea la el, deși nu-l uitase nici un moment, îl socotea doar o amintire neplăcută. Începuse să fie tot mai convinsă că poate duce o viață fericită și fără Jonas.

Vizita lui readusese în prim plan toată dragostea lor, pasiunea dintre ei, dar și durerea pe

care i-o produsese plecarea lui. Nu era prea ușor să retrăiască momentele petrecute cu el în magazin sau cea de a doua despărțire de el, în care de data asta, ea fusese cea care-l refuzase.

Uitându-se la ceas văzu că era momentul în care Jim venea s-o ia la petrecere. Văduva veselă din Vermont, așa-i spunea el. Iar ea se hotărî să fie chiar așa cum o numise el, să dea uitării toate lacrimile și durerea.

Cea mai veselă femeie de la petrecere urma să fie ea, Bridget O'Shea, văduva lui Brian O'Shea. Se îmbrăcă într-o rochie cu flori mari, roșii și galbene, care-i dădea un aer vesel, nonșalant. După douăzeci de minute sosi Jim.

– Ei, este cineva acasă?

– Vin imediat Jim, strigă ea din dormitor, unde mai aruncă o ultimă privire în oglindă, declarându-se mulțumită de cum arăta. Făcu o piruetă în fața lui Jim, apoi își ridică părul cu mâinile cerându-i părerea în privința coafurii.

– Ești frumoasă oricum, draga mea, spuse Jim, care își trecu privirea peste trupul ei zvelt. Va trebui să iei și o jachetă căci va fi frig la noapte dacă

vei vrea să faci o plimbare cu mine sub clar de lună. Cred că și petrecerea se va desfășura afară în prima parte a serii, atunci când vom face grătarul. Grăbește-te, spuse Jim, eu trebuia să aduc butoiașul cu bere și cred că sunt deja așteptat.

– Cred că ar fi mai bine să-mi iau canadiana, decise Bridget, este în bucătărie.

– Grăbește-te, Bridget, nu-mi place să fiu așteptat.

Jacheta se afla pe spatele unui scaun.

– Uite-o, am găsit-o, zise ea, întorcându-se la Jim.

Dar privirea îi alunecă spre chiuvetă care era mai curată ca oricând. Căută din priviri trandafirii și-i văzu în vaza de pe masa din camera de zi.

– Nu pot să cred...

– Ce nu poți crede, Bridget? De ce te-ai încruntat?

– Îmi displace felul în care mă dădăcește mama, a făcut chiar și curățenie în locul meu.

– Și mama este la fel, mă irită adeseori. Ești gata? Cred că nu-ți este prea ușor să locuiești atât de aproape de părinți, să fii permanent sub ochii lor.

Bridget aruncă o privire spre casa din fața lor.

– Sunt și avantaje, recunoscu ea, urcând alături de Jim în mașină. Mama este o femeie foarte meticuloasă și are foarte mare grijă de curățenie. Nu suportă dezordinea, și de foarte multe ori deretică și casa mea. Iar când Molly era mică, ai mei m-au ajutat mult. Nu trebuia să-mi fac probleme să verific dacă s-a întors de la școală. Puteam să-mi văd liniștită de servici, iar Molly mă aștepta la ai mei până mă întorceam.

– Ai o fată isteață, zise Jim. Rămâne singură în noaptea asta?

– Nu, va petrece noaptea cu o prietenă a ei, spre dezamăgirea mamei mele.

– Cu toate astea, trebuie s-o iei așa cum este, Bridget.

– Ai și început să vorbești ca un profesor, Jim.

– Nu, de data asta vorbesc doar din experiență. De fapt, cred că mamele de la o vârstă încep să semene între ele. Dar răbdarea este una dintre virtuțile mele, așa cum o să descoperi și tu.

– Ca și înțelepciunea.

– Nu-ți trebuie prea multă înțelepciune să vezi ce mult suferi și acum după soțul tău.

– Brian era un om bun, înțelegător, îi semeni în multe privințe.

Bridget îl privi, încercând să-și imagineze cum s-ar purta Jim ca soț. Cu șase luni în urmă, ea refuzase să iasă cu el, dar de atunci, relația lor înregistrase un oarecare progres, deși sentimentele ei pentru el erau aceleași.

Când ajunseră la locuința familiei Tyler, numărul destul de mare de mașini parcate în față era un semn că invitații sosiseră deja. Bridget porni înainte, lăsându-l pe Jim să aducă butoiașul cu bere. Hamburgherii sfârâiau deja pe grătar, iar pe una dintre mese se afla un bufet asortat. Jim o urmă și el, ajutat de voluntari care rostogoleau butoiașul cu bere.

– Cred că toată lumea se află în curtea din spate, observă Jim. Du-te la ei, iar eu o să aduc butoiașul cu bere.

Nici nu dădu bine colțul casei că uralele de bun venit o întâmpinară.

– Bine că ai venit, Bridget, ne pregăteam să mâncăm fără tine, glumi Evelyn.

– Nu cred c-ați fi făcut-o, berea era la noi. Pot fi de ajutor cu ceva? o întrebă Bridget pe Evelyn care observase că hamburgherii neglijați de Bob, erau în pericol de a se arde.

– Bărbatul ăsta al meu e mai rău decât un copil, spuse Evelyn, cum ai întors capul o clipă, se apucă de orice altceva decât de ceea ce trebuie. Bob, ai avut o singură sarcină, de care nu te-ai achitat cum trebuie.

– Îmi pare rău, Evelyn, am crezut că toată lumea vrea hamburgherii bine rumeniți.

Aceste petreceri date de familia Tyler erau organizate prin contribuția celor invitați. De fapt, majoritatea cuplurilor se cunoșteau încă de pe băncile școlii, așa că petrecerea părea una de familie.

– Pot fi de folos cu ceva? se oferi Bridget.

– Tu te poți ocupa de salată, zise gazda.

– Important este să nu lași pisica să se apropie de masă, adăugă Bob.

Fredonând o melodie, Bridget începu să curețe salata, țelina, morcovii și alte ingrediente, dar tocmai când întinse mâna după borcanul cu măsline, auzi pași.

– Bună, Bridget.

Mâna în care ținea borcanul cu măsline i se opri în aer. Pentru o secundă se simți descumpănită. Îl privi pe bărbatul care stătea în fața ei.

– Bună, Jonas. Văd că ai acceptat, în sfârșit, invitația lui Bob.

– Cu două luni mai târziu, după cum poate ai aflat de la Evelyn, zise Jonas și-i fură o măslină din salată.

– Da, mi-a spus ceva despre asta, parcă ai sunat în ultimul moment să-ți anulezi vizita.

– Dar tu nu i-ai spus nimic despre întâlnirea noastră.

– Nu avea rost s-o fac, zise Bridget și mai adăugă câteva măsline la salată. Erau deja dezamăgiți că n-ai venit, nu avea rost să adaug nimic.

– Nu pari prea încântată că mă vezi, spuse Jonas.

Bridget încercă să iasă din bucătărie și să se alăture oaspeților pentru că numai astfel se simțea în siguranță. Nu mai voia să rămână singură cu el nici un moment.

– În sfârșit, putem toasta pentru oaspetele nostru de onoare! interveni Bob. Bine ai venit acasă, Jonas! Celelalte cupluri se adunară să-l salute. Bridget se îndreptă spre grătar unde Evelyn îi luase locul lui Bob.

– Jonas a fost primit ca un erou, nu ți se pare? zise Evelyn aruncând o privire spre grupul care se adunase în jurul acestuia.

– Așa și este! spuse Bridget cu ironie.

– Sper că nu te deranjează prezența lui? întrebă Evelyn. Relația voastră s-a întrerupt brusc, de fapt nimeni n-a știut ce s-a întâmplat. Apoi, Jonas a plecat și nici tu n-ai mai zăbovit mult prin locurile astea.

– Au trecut zece ani de atunci, Evelyn, ce rost mai are să dezgropăm morții?

– Mă bucur dacă asta este ce simți, Bridget, răsuflă ea ușurată.

De fapt, pentru Bridget totul era foarte viu în memorie. Când îl văzuse prima oară cu

unsprezece ani în urmă, el părea coborât din inima muntelui, era un bărbat cu trăsături dure, înalt, osos în aparență, dar cu musculatură puternică. Pe atunci, chipul lui i se păruse puțin cam primitiv, dar de o masculinitate provocatoare. Cei zece ani care trecuseră nu-l schimbaseră prea mult, îl făcuseră mai dur, mai cinic și mai arogant, iar trăsăturile lui căpătaseră un aer mai sofisticat. Era un bărbat care crea o impresie puternică. Bridget îl văzu râzând cu cei din jur și observă că la colțurile ochilor i se formaseră riduri fine. Își aminti zâmbetul lui dezarmant care putea pune pe jar o mulțime de inimi, printre care și a ei. Iar cei zece ani care trecuseră nu schimbaseră asta. Era conștientă că Jonas o dorea, dar nu avea să-i cadă în plasă și a doua oară.

Îi zâmbi provocator lui Jim, conștientă de privirea lui Jonas ațintită asupra ei, și-și spuse că el era liber să tragă concluziile cuvenite. Avea nevoie de Jim în seara asta, mai mult ca de obicei, ca scut împotriva lui Jonas.

Capitolul 3

Jonas nu făcu nici o încercare de a testa rezistența acestui scut, evitând să se apropie de ea când se afla Jim în preajmă. Curând, petrecerea se mută în casă căci apusul soarelui adusese și o mulțime de țânțari. De acum, celor doi le era mai greu să se evite. De aceea, când Bob se ridică să-și umple paharul, locul lui rămase liber iar Jonas o întrebă dacă o deranja prezența lui, dar făcu asta după ce se așeză lângă ea și Jim.

– Vă deranjează dacă stau aici, lângă voi?

– Pe noi nu ne deranjează, poate pe Bob când se va întoarce, îi răspunse Bridget, încercând să-i vorbească pe un ton calm.

– Bine, atunci, ne vom lupta pentru acest loc, spuse Jonas zâmbind.

După ce se așeză, el își sprijini brațul pe speteaza canapelei, foarte aproape de umărul lui Bridget.

– Oricum, ți-l prezint pe Jim Spencer, profesor la liceul din localitate.

– Care pe timpul verii supraviețuiește lucrând la construcții de drumuri, completă Jim. De fapt noi am mai discutat, dar n-am fost prezentați, spuse Jim.

– Da, îmi amintesc, zise Jonas cu aparentă prietenie.

Bridget sesiză cât de încordat era brațul lui Jonas când îi întinse mâna lui Jim. Apoi se relaxă, rezemându-se de spătarul sofalei, dar Bridget bănuia că el nu era tocmai relaxat, așa cum nu era nici ea, care nu pierdea nici o mișcare a lui.

Muzica răzbătea până la ei dintr-un colț al încăperii vecine. Invitații dansau sau discutau în grupuri mici, râdeau și se bucurau de această petrecere, lucru pe care Bridget nu-l putea face.

– Petrecerile lui Bob nu s-au prea schimbat de pe vremea când veneam aici împreună, se auzi vocea lui Jonas.

Ea se încordă brusc căci nu-i spusese nimic lui Jim despre relația ei cu Jonas. Înaintea petrecerii considerase că nu era cazul s-o facă. Oricum ea nu voia ca Jim să afle despre relația de odinioară dintre ei.

– Ați fost amici? întrebă Jim.

Bridget surprinse o scânteie de satisfacție și amuzament în ochii lui Jonas, ba chiar și o mișcare ușor perceptibilă a gurii.

– Cândva, ne-am cunoscut foarte bine, spuse Jonas.

Bridget roși, simțind brațul lui Jim pe umerii ei de parcă acesta ar fi vrut o confirmare a faptului că femeia îi aparținea, confirmare pe care n-o considerase necesară până în momentul acela.

– Dar a trecut mult timp de atunci, Jonas, spuse el străfulgerându-l din priviri.

– După cum mi-ai mai spus-o, Bridget.

– Vrei să-ți umplu paharul, Bridget? se oferi Jonas, iar ea încuviință, dornică să-l vadă cât mai repede plecat din acel loc.

– Pot să-i umplu eu paharul, interveni Jim, iar Jonas nu protestă.

Bridget ridică din umeri. Numai după ce se depărtă Jim, observă zâmbetul lui satisfăcut, care-i spunea că Jonas știuse prea bine care va fi reacția lui Jim. Rămăseseră singuri așa cum își dorise el. Bridget se simți vulnerabilă.

– Ți-e teamă? o provocă Jonas.

– Teamă? De ce să-mi fie teamă, Jonas?

– Să rămâi singură cu mine, chiar și pentru câteva clipe.

– Nu este cazul să exagerezi, Jonas, îi răspunse ea supărată.

El nu mai spuse nimic și se concentră asupra paharului pe care-l ținea în mână.

– De ce nu mi-ai spus că ești văduvă, Bridget? o întrebă el după acest moment de tăcere.

Luată prin surprindere, Bridget începu să-și răsucească verigheta cu gesturi grăbite, neștiind cum să reacționeze.

– Am presupus că ești foarte bine informat, spuse ea cu sinceritate căci lucrurile cam așa stăteau. Toată lumea pe aici știe că Brian a murit.

– Nu pari prea afectată de moartea lui.

– A trecut mult timp de atunci, nu pot purta doliu tot restul vieții, se apără ea.

Jonas continua să se concentreze asupra paharului cu bere pe care-l ținea în mână.

– L-ai iubit?

– Cred că nu este cazul să-ți răspund la o astfel de întrebare. Cum aș fi făcut un copil cu un bărbat pe care nu l-aș fi iubit! exclamă ea, iritată.

Jonas o privi, dar nu păru afectat de izbucnirea ei.

– Și pe el l-ai iubit tot atât de mult cum pretindeai că mă iubești pe mine?

– Nu, îi răspunse Bridget. Nu poți iubi de două ori cu aceeași intensitate.

– Unde l-ai cunoscut pe Brian?

– Brian O'Shea, completă ea. Cred că nu are rost să-ți povestesc, ar putea s-o facă oricine de aici. După plecarea ta, mama a considerat că ar fi bine să petrec câtva timp la sora ei la Pittsburgh. Brian era nepotul mătușii mele.

– A, da, un alt aranjament al mamei tale. Cred că era mulțumită de acest Brian.

– De ce nu? Era un bărbat la locul lui, muncitor, iubitor și înțelegător, exact ce-mi lipsea mie în acele momente. Fără să-și dea seama Bridget se ridică, parcă pentru a pune capăt acestei conversații care-i răscolea amintiri dureroase.

Jonas se ridică și el pentru a o opri.

– Știu că ai fost afectată de plecarea mea, Bridget, spuse Jonas încercând să-i ia mâna. Bridget se simți paralizată de atingerea lui. Am crezut pe atunci că n-am lăsat nici o rană deschisă.

Uită-te la inima mea, ar fi vrut ea să strige, dar preferă să tacă lăsându-l să creadă că rana provocată de plecarea lui se vindecase.

– Și cum a murit soțul tău?

– Într-un accident de mașină.

– Iar tu ai alergat într-un suflet la mama, conchise Jonas.

– Da, m-am întors aici după câteva luni de la acel tragic eveniment. Ce altceva poți face când ești tânără, speriată și mai ai și un copil? Mi-era dor de Vermont, căci la Pittsburgh nu m-am putut acomoda.

– Jim este iubitul tău? Jonas o apucă de mână, dar ea nu-și ridică ochii spre el.

– Ce importanță are?

– Pentru Dumnezeu, Bridget, cum să nu aibă? Bridget, vreau să dansezi cu mine, spuse el și nu mai așteptă răspuns la invitație ci o ridică de pe scaun și o prinse în brațe. Ea simți că amețește. Vru să-l respingă, dar n-o putea face, ar fi trebuit să protesteze violent și ar fi atras atenția celorlalți. Își așeză brațul pe umărul lui dar nu-l putu ține așa căci o ardea atingerea lui. De fapt, ea era sigură că dacă s-ar fi împotrivit prea tare, Jonas și-ar fi dat seama că este încă vulnerabilă. Jonas o ținu strâns la piept, iar ea simțindu-i trupul puternic atât de aproape, realiză că amețește. Brațul ei se odihni pe umărul lui, dar ea încercă să nu se lase sub imperiul simțurilor. Jonas începu să-o mângâie, încet, amintindu-și formele trupului ei.

– O să reluăm relația noastră, Bridget.

– Nici vorbă, Jonas.

– De ce nu, Bridget, simt că mă dorești.

– Nu-ți face iluzii, Jonas: dacă te-am lăsat vreun moment să-ți închipui asta, te rog să mă scuzi, am fost sub imperiul emoțiilor.

– Nu putem trăi doar din amintiri, Bridget, eu te mai doresc încă.

– Nu, Jonas, cred că-ți dorești doar o aventură de weekend, cu o fostă iubire.

– Vreau mai mult decât atât, Bridget.

– Jonas, nu poți să apari valsând în viața unei femei după o absență de zece ani, așteptându-te să reiei lucurile de acolo de unde le-ai lăsat.

– Dar o voi face, Bridget, îi replică el foarte decis, fără a o slăbi din priviri.

Ea simți tonul lui arogant și-și aminti cum fusese părăsită cu zece ani în urmă. Îl împinse cu furie, reușind să se elibereze din brațele lui.

– Nu, Jonas. Cu zece ani în urmă, ai dispărut fără nici o explicație. Acum este rândul meu să te refuz. Nu-mi pasă dacă nu ne vom mai vedea vreodată. După ce pleci la New York nu te mai obosi să te gândești la mine.

Jonas o privi cu mânie.

– Regret că te dezamăgesc, Bridget, dar nu mai plec de aici.

– Ce spui? zise ea pe un ton batjocoritor.

– Am întârziat la petrecere pentru că am fost la notar, Bridget, am semnat actele pentru noua mea locuință aici, în Randolph, Vermont.

– Unde ți-ai cumpărat casă? îl întrebă ea, iar Jonas nu mai încercă s-o prindă în brațe, lăsând-o liberă și uluită.

– Am cumpărat ferma bătrânului Hanson, așa că vom fi vecini. Ți-am făcut o surpriză plăcută, sper.

Bridget ar fi vrut să țipe, să-l lovească, să facă să-i dispară acel zâmbet trufaș. Nu voia să-l lase să vadă ce dezastru produsese anunțul lui.

– Te felicit pentru achiziție, este un loc foarte frumos, minți ea. Domnul Hanson încearcă de mult timp să vândă ferma. Acum, dacă a făcut-o se va putea muta la oraș, la sora lui.

Jonas se înfurie văzând-o atât de calmă. Se întoarse și o lăsă în mijlocul dansului, plecând spre bucătărie. În aparență nimeni nu observase ce i se întâmplase lui Bridget. Pentru un moment victoria fu a ei, dar nu-i plăcu să se simtă învingătoare, nu și de data asta. Se alătură unui grup din preajmă, iar Jim reveni și el cu paharul de băutură. Curând, Bridget și Jim părăsiră petre-

cerea, căci ea pretextă o durere de cap. Jim nu protestă, deși la plecare aruncă o privire spre grupul în care se afla Jonas, bănuind că el îi provocase durerea de cap.

În cele două săptămâni care se scurseseră de la acea petrecere, Bridget îl văzuse doar o dată pe Jonas și nu mai era sigură dacă el renunțase sau nu la ideea de a relua relația lor. Jonas nu făcu nici o încercare de a o vedea, nici măcar nu trecu pe la magazin.

Mama ei fusese revoltată la auzul veștii că Jonas revenea în Vermont, nervoasă pe faptul că el, cumpărând ferma Hanson, ajungea vecin cu ei. Doamna Harrison nu aflase vestea de la fiica ei, ci de la niște vecini, căci în acele locuri asemenea vești circulau cu multă rapiditate.

– Să nu te mai lași amăgită de el, Bridget, îi spusese Margaret Harrison, iar ea se așteptase la una dintre faimoasele ei predici cu care altădată îi amăra sufletul. Sper că n-ai uitat cum te-a părăsit acum zece ani.

– Nu-ți face probleme, mamă, nu este ceva ce se uită prea ușor.

Chiar dacă primi asigurare din partea fiicei ei, Margaret Harrison consideră că era de

datoria ei s-o prevină de fiecare dată când se întâlneau. O întreba aceleași lucruri, dacă se văzuse cu Jonas, dacă el o căutase. Margaret socotea că Bridget îi ascunde adevărul și-i primea răspunsurile cu scepticism.

Tocmai de aceea Bridget se temea că mergând în casa părinților ei va fi supusă aceluiași tir de întrebări. Privi casa părinților ei, proaspăt zugrăvită, apoi cabana ei ascunsă privirilor de frunzele copacilor. Încetini și-și văzu fiica în fața casei părintești discutând cu tatăl ei. Bridget claxonă, sperând că va scăpa de vizita care-i aducea mereu aceleași întrebări din partea mamei ei.

Molly o zări și porni în goană spre mașina ei, cu codițele-n vânt.

– Mamă, ai întârziat, ce s-a întâmplat? Am presupus că a mai venit vreun client în magazinul tău după ora închiderii.

– Am făcut cumpărături, Molly, va trebui să mă ajuți să le duc în casă. Ce ai făcut astăzi, Molly?

– Am scos-o din minți pe bunica.

– Ce i-ai făcut? Ai întrebat-o din cinci în cinci minute ce mai ai de făcut?

– Ei, nu chiar. Bunica este foarte nervoasă, nimeni nu-i intră în voie în ultimul timp. De ce este în starea asta, mamă?

– Fiecare are câte o zi mai proastă, zise Bridget închizând cu șoldul portiera mașinii.

– Dar bunica tot bombăne ceva despre „întoarcerea acelui bărbat“ și-l tot bate la cap pe bunicul să facă ceva pentru a-l alunga iar de aici. I-a mai spus că în mod sigur, el o să-ți facă rău din nou. Cine este acel bărbat, mamă? Ce vrea de la tine? Tu îl cunoști? nu conteneau întrebările fetiței.

– Da, eu... mai bine deschide-mi ușa, Molly.

privirea observă că în camera ei de zi nu se afla altul decât Jonas.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea încercând să nu lase să se vadă cât este de tulburată.

– Am decis că este cazul să-mi vizitez vecinii. Ușa casei tale era deschisă, așa că, iată-mă. Ai

aranjat locul foarte plăcut, mi-am luat între timp libertatea de a mă uita prin jur. Sper că nu te deranjează.

– Este cam târziu să mă deranjeze, replică Bridget.

– Vecini? repetă Molly care-l studia curioasă. Dumneavoastră ați cumpărat ferma Hanson?

– Exact.

– Te rog să duci cumpărăturile în bucătărie, Molly, spuse Bridget pe un ton care nu suporta contrazicere. Era un ordin și nu o sugestie, menită să-i protejeze fiica de ostilitatea pe care o simțea ea la Jonas.

– Imediat, mamă, spuse fetița zâmbindu-i lui Jonas.

– De ce ai venit, Jonas? îl interpelă Bridget. Nu am timp de discuții ca între vecini acum, te rog să mă scuzi. Am adus cumpărături perisabile și trebuie să le aranjez în frigider.

– Am timp, pot să aștept, Bridget, rezolvă-ți treburile. Am venit pentru că simțeam nevoia să te văd, să-ți vorbesc.

– Ți-am explicat foarte clar că eu nu simt nevoia să întrețin nici un fel de relații cu tine Jonas, nici măcar ca între vecini.

Jonas, care continua să privească în jur, făcu o remarcă de parcă ceea ce tocmai auzise nu i se adresa lui:

– N-am văzut nici o fotografie a soțului tău prin casă. Nici măcar una pe noptieră, așa cum ține orice femeie serioasă, dedicată familiei.

– N-ai învățat încă să respecți intimitatea altuia!

– De ce nu-mi răspunzi la întrebare, Bridget? Ce motiv ai să nu ții în casă fotografii ale iubitului tău soț?

– Am un motiv foarte plauzibil, nu-i plăcea să facă fotografii. Singura lui fotografie este una din timpul școlii, care nu-l reprezintă defel. Dacă aș fi știut că va muri de tânăr și tu mă vei întreba despre fotografiile lui, i-aș fi făcut unele cu forța. Molly, care se întorsese aducând cumpărăturile de la mașină, își făcu apariția intempestiv, întrerupând discuția celor doi. Jonas o examină cu atenție, dar nu din cauză că ar fi pus la îndoială existența unui soț în viața lui Bridget ci pentru că, privind fata, voia să-și imagineze cum arăta tatăl acesteia, care fusese contribuția lui.

– Lasă-mă să te ajut, Jonas! interveni Bridget. Molly a moștenit fizicul meu și firea tatălui ei.

Molly se uită chiorâș la Jonas, deranjată de felul în care era studiată.

– De ce trebuie să-i dai explicații acestui domn, mamă? Cine este?

– Dar tu de ce nu te joci cu păpușile în loc să pui astfel de întrebări? o taxă Jonas.

– Am trecut de perioada păpușilor. De fapt, nici nu trebuie să plec de aici, sunt acasă la mine.

– Văd că ți-a moștenit încăpățânarea, Bridget.

– Molly, aș vrea să adăpi caii și s-o faci chiar acum. Jonas, nu vreau ca fiica mea să audă astfel de discuții.

– El este bărbatul despre care spunea bunica? zise Molly apoi ieși trântind ușa.

– Jonas, nu vreau ca fiica mea să știe ce-a fost între noi acum unsprezece ani.

– Mai exact zece ani, patru luni și paisprezece zile. Vrei să lași naibii cumpărăturile și să mă asculți un moment? spuse Jonas luându-i din mâini cutiile de conserve pe care apoi le aruncă pe podea. Apoi îi prinse mâinile.

– Crezi că ar trebui să mă impresioneze exactitatea cu care ți-ai amintit aceste date? Sper că tu,

care ai o memorie perfectă, îți mai amintești că m-ai părăsit atunci, nu? Eu n-am uitat asta, chiar dacă tu poate ai făcut-o.

Înainte ca Bridget să se poată depărta de el, Jonas o cuprinse în brațe și o sărută pătimaș. Sărutul lui îi evocă mii de amintiri. Ea se bucură ca și acum zece ani de atingerea lui, de contactul cu trupul lui puternic, iar simțurile ei explodară; fiecare fibră a trupului ei reacționă la atingerea lui. Bridget era pierdută. Era pierdută, pradă mâinilor lui, iar simțurile ei explodară sub atingerea lui.

– Cei zece ani care au trecut n-au schimbat ceea ce simțim unul pentru celălalt, șopti el. Îți simt inima care bate la unison cu a mea.

Bridget îl împinse cu ultimele puteri eliberându-se din brațele lui. Jonas nu încercă s-o oprească, sigur de efectul mângâierilor lui.

– Nu neg că mă poți face să te doresc, Jonas, dar atâta tot, este doar dorință fizică.

– Nu te cred, Bridget.

– Ar trebui să mă crezi, Jonas. Ai ieșit din viața mea cu zece ani în urmă și nu sunt dispusă să te reprimesc.

– Nu fi atât de sigură, Bridget.

– Tu nu trebuie să-ți faci iluzii, Jonas. Mă simt bine fără tine și viața mea se va desfășura după normele mele. Nu este loc acum pentru al treilea. O am acum pe Molly, casa, munca mea... pe Jim.

– Deci nu vrei să ne mai dai o șansă?

– Îți voi da aceeași șansă pe care mi-ai dat-o tu când m-ai părăsit; nici una. Iar acum te rog să părăsești casa, Jonas. Ai așteptat prea mult pentru a te întoarce în viața mea.

Jonas o mai privi câteva secunde înainte de a părăsi casa. Bridget era convinsă că el va reveni, dar pentru un moment se sprijini liniștită de ușă pentru a se liniști. Cât va mai dura până când insistențele lui o vor face să cedeze? se întrebă ea. Deja avea îndoieli. Jonas păruse foarte sincer, dar și acum zece ani ea crezuse la fel, asta până când intervenise mama ei și-l ajutase pe Jonas să-și dezvăluie adevăratul caracter.

Capitolul 6

Bridget suspină, conștientă că Jonas o mai batjocorise o dată. Indiferent cât de greu i-ar fi fost, nu avea de gând să-l lase s-o mai facă și a doua oară. Se întoarse spre locul în care lăsase cumpărăturile și cu mâna tremurând le puse pe fiecare la locul lor. Se deschise ușa.

– A plecat, mamă, auzi glasul lui Molly, plin de satisfacție. Sper că tu l-ai făcut să plece. Ochii ei mari scânteiau de mânie. El este bărbatul despre care spunea bunica? Fata aștepta un răspuns concret de data asta.

– Da, Molly.

– Cum îl cheamă?

– Jonas Concannon.

Molly mușcă dintr-un măr.

– Sper ca bunica să-l facă să plece din nou.

– N-ar trebui să spui asta, Molly.

– De ce nu? Nu-mi place și nici eu nu-i sunt pe plac.

– N-ai de unde să știi asta.

Bridget nu era prea sigură de ceea ce simțea Jonas față de Molly, iar el nu dădea semne că ar îndrăgi fetița. Bridget duse sucul de fructe la frigider.

– Dar ție-ți place tipul ăsta, mamă?

Era o întrebare imposibilă la care ea trebuia să răspundă.

– Îl cunoști dinainte de a se muta aici? insistă fata.

– Jonas a locuit aici, în Randolph.

– Când, mamă?

– Înainte de a te naște tu.

Bridget ar fi vrut să încheie aici discuția, dar Molly nu era fata care să lase un subiect nedezbătut până la satisfacerea deplină a curiozității ei.

– De atunci îl cunoști?

– Da, Molly.

– Deci erați prieteni?

Dacă n-ar fi răspuns la întrebarea lui Molly, aceasta ar fi întrebat-o pe bunica ei, probabil, iar Bridget nu voia ca mama și fiica ei să discute relația ei cu Jonas.

– Am ieșit împreună.

– Ai avut întâlnire cu el? Vrei să spui că a fost iubitul tău?

– Cam așa ceva.

– L-ai iubit?

– Molly, nu crezi că am și eu dreptul la puțină intimitate? Da, pe atunci credeam că-l iubesc.

Auzindu-și propriile-i vorbe, Bridget rămase un moment descumpănită. Pentru un moment, mama și fiica se priviră lung. Molly nu mai ceru nici o explicație, dar o curiozitate încă nesatisfăcută i se citea în priviri.

– Dar tata? Pe el l-ai iubit?

– Există mai multe feluri de dragoste, Molly, îi explică Bridget cu răbdare. Nici tu nu-ți iubești

bunica la fel de mult cum mă iubești pe mine. Sigur că l-am iubit pe tatăl tău, altfel n-ai fi apărut tu.

Aparent satisfăcută, Molly mai mușcă o dată din mărul pe care-l avea în mână, apoi îl aruncă pe fereastra care dădea spre pășunea din fața casei. Bridget oftă și se întoarse la aranjarea cumpărăturilor.

– Oricum, aș vrea ca bărbatul ăsta să dispară, zise Molly, nu-mi place că locuiește atât de aproape de noi.

– Nu poți cere așa ceva, Molly, acest bărbat are dreptul să locuiască unde dorește. Bridget își spuse că și-ar fi dorit că Jonas să fi ales orice alt loc, în afară de ferma Hanson.

Molly, care se uita pe fereastră, se întoarse brusc spre mama ei, consternată.

– Am auzit-o pe bunica spunând că i-au dat o sumă destul de mare ca să plece de aici; l-a întrebat pe bunicul dacă n-ar fi cazul să repete gestul. Crezi c-o vor face, mamă?

Bridget își ținu respirația. Își spuse apoi că va trebui să aibă o discuție cu părinții ei.

– Și bunicul ce-a răspuns?

Molly o privi o secundă, fără a-i răspunde.

– Bunicul nu crede că va merge și a doua oară.

– Cred că bunicul are dreptate, zise Bridget, deși acum nu mai era convinsă că Jonas nu se întorsese în Vermont pentru ea. Apoi, pentru a schimba discuția, o întrebă: ai șters praful astăzi?

– Da, mamă, a fost o operațiune destul de plictisitoare, mai adăugă Molly care începuse să arunce cu merele la țintă într-un coș. Mamă, aș putea merge cu tine mâine în oraș s-o văd pe Vicky?

– O să mai vedem, Molly.

– Te rog, mamă, mă plictisesc cumplit aici.

– Dar nu trebuie să stai singură toată ziua, ai bunicii aici, în apropiere.

– Dar nu mă pot distra cu ei, mamă, trebuie să înțelegi.

– Bine, draga mea, o să te iau mâine cu mine.

– Ce grozav, mamă! Acum, spune-mi, la ce oră o să mâncăm?

– Imediat ce aranjez cumpărăturile la locul lor, Molly. Dar între timp, te rog să te speli pe mâini și să încerci să pregătești o salată.

– Imediat, mamă, zise fetița, apoi se îndreptă spre baie. Pe drum se opri și se rezemă de unul dintre pereții unui hol. Privind peste umăr spre mama ei, ea-i spuse:

– Ai auzit, mamă, el credea că mă mai joc cu păpușile!

Bridget fu nevoită să aștepte sfârșitul săptămânii pentru a discuta cu părinții ei despre Jonas. Seara nu putea s-o facă: Molly era mereu prin preajmă și întrucât obiectul discuției era s-o atenționeze pe mama ei să nu mai vorbească despre Jonas de față cu fetița, amână discuția. Ea așteptă până când, sâmbătă dimineața, Molly o înșeuă pe Satin, pentru a face o plimbare mai lungă, și după ce o văzu plecată porni spre casa cea mare. Ca de obicei, casa strălucea de curățenie căci mama lui Bridget era o femeie devotată

căminului, pe care-l ținea într-o ordine perfectă. Toată lemnăria și mobilierul luceau de curățenie, așa cum dorea Margaret Harrison. Soarele se strecura prin geamurile recent curățate, accentuând albul draperiilor apretate. Perne viu colorate erau aranjate cu bun gust pe sofale sau fotolii, lăsând impresia că niciodată nu se sprijinise nimeni de ele. Cărțile erau aranjate pe rafturi, iar pe mese nu se afla nici un ziar lăsat acolo din întâmplare. Bridget avea permanent impresia că se află într-o încăpere care urmează să fie fotografiată pentru o revistă de decorațiuni interioare. Margaret Harrison se bucură văzându-și fiica, dar bucuria ei fu de scurtă durată, căci ea se înfurie imediat ce află motivul vizitei lui Bridget.

– Am discutat cu tatăl tău fără să știu că Molly asculta, se apără femeia. Altfel n-aș fi discutat în prezența ei.

– Știu asta, mamă, dar aș vrea să te rog să nu mai pomenești numele lui Jonas în prezența lui Molly. Este la o vârstă dificilă și din ceea ce a aflat și-a făcut o părere greșită despre Jonas.

– Sper că nu-mi ceri s-o încurajez să-l placă! După cum te-a tratat ar trebui să te asiguri că Molly nu va vrea să aibă de-a face cu el.

– M-ai înțeles greșit, mamă. Eu nu consider că Molly trebuie să știe ceva ce s-a întâmplat cu zece ani în urmă. Slavă Domnului, datorită ție are deja o idee generală, dar aș vrea să se termine aici. De aceea, aș vrea să fii foarte atentă când discuți despre Jonas. Bridget ridică ceașca și inhală aroma aceea inconfundabilă de ceai proaspăt și tare, așa cum îi plăcea.

– Eu consider că Molly ar trebui prevenită, să știe ce fel de om este acest Jonas, o sfidă Margaret. Iar dacă el s-a întors în Randolph cu ideea de a te recuceri, așa cum simt eu, nu cred că se va da înapoi de la nimic și se va folosi de fiica ta pentru a ajunge la tine. Sunt convinsă c-o va câștiga de partea lui. Ce cale mai bună de a te determina să-l ierți ar avea, decât prin intermediul fiicei tale?

Era o teorie foarte plauzibilă și poate că ar fi slăbit decizia lui Bridget de a nu se lăsa amăgită din nou de Jonas. Numai că această teorie avea un punct slab.

– Te înșeli, mamă.

– Mă îndoiesc, Bridget. Acest bărbat nu are scrupule. Ar face orice și s-ar folosi de oricine pentru a ajunge unde dorește. Tu știi asta mai bine ca oricine.

– Știu ce vrei să spui, dar... Bridget ezită un moment. Jonas n-o agrează pe Molly, pentru că este fiica lui Brian, bănuiesc. A fost foarte evident ieri când... Bridget se opri căci nu voia ca mama ei să știe despre vizita lui Jonas.

– Da, când i-a recomandat lui Molly să se joace cu păpușile și să nu mai asiste la discuțiile maturilor, zise Margaret Harrison cu un aer de superioritate, de parcă ar fi vrut să spună că nu i se putea ascunde nimic. Văzând cât de uimită era Bridget ea continuă: Molly mi-a spus totul. L-ai mai văzut în ultimul timp?

– Nu, mamă, zise Bridget cu jumătate de gură, căci nu-i plăcea să fie luată prin surprindere de mama ei care o trata ca pe un copil, făcând-o să se simtă vinovată.

– Este păcat că aflu de la nepoata mea lucruri pe care ar fi trebuit să le aflu de la tine.

– Nu ți-am ascuns nimic, mamă, au fost lucruri lipsite de importanță, se apără Bridget. L-am invitat pe Jonas să plece și el s-a conformat.

– Dacă mai vine nici nu-i mai deschide ușa, Bridget.

Era evident că Molly nu-i spusese bunicii că Jonas le așteptase în casă.

– L-am văzut ieri în oraș, desigur, fără ca el să mă vadă. Dacă ai fi văzut cum gravitau femeile în jurul lui! Spune-mi adevărul, Bridget, te mai simți atrasă de el?

– Știi vechiul proverb, mamă.

Dar gândurile îi zburau numai la el. Toată durerea provocată de plecarea lui nu reușise să-i diminueze sentimentele. Puse ceașca de ceai la loc pe farfurioară, apoi se ridică.

– Trebuie să plec, mamă, am multe treburi de rezolvat.

– Oare așa este, Bridget?

– Da, mamă.

– Bridget, insist să veniți diseară la cină.

Bridget vru să refuze, dar nu mai avu puterea s-o facă. Ridică neputincioasă din umeri.

– La ce oră să venim?

– La șase. Vă așteptăm.

Bridget se îndreptă cu pași repezi spre ieșire, înainte ca mama ei s-o mai oprească.

Odată ajunsă pe treptele casei, ea se opri căci priveliștea care se deschidea în fața ochilor ei avu darul s-o calmeze, să-și spună că există și lucruri frumoase pe lume. Verdele dealurilor contrasta cu albastrul cerului, aerul era plin de miresmele verii. Își zări tatăl care lucra pe un tractor de la fermă și-și făcură semne de salut unul altuia. Tatăl ei avea mâinile murdare de unsoare, era îmbrăcat într-o salopetă ca orice muncitor și pe cap purta o pălărie veche de pai.

Cu toți banii pe care-i avea, tatăl ei rămăsese un fermier în adâncul inimii; era opusul soției lui, ancora care o reținuse pe Margaret Harrison de a nu deveni un balon plin de propria-i importanță.

– Bună, tată! îi strigă Bridget.

El ridică ochii surprins, ștergându-și mâinile pe o batistă albă ca zăpada. Bridget avu impresia c-o și aude pe mama ei văicărindu-se.

– Bună, fetițo. Molly te căuta.

– Ți-a spus ce vrea?

– Nu, dar uite-o acolo. Omul își căută din priviri nepoata. Cred că este în spatele cabanei. Molly apăru și-i făcu semne cu mâna.

– Mă duc să văd ce vrea, tată, ne vedem mai târziu.

– Nu știam unde ești, mamă, spuse fetița.

– Am băut un ceai cu bunica ta. Mi-a spus tata că mă căutai.

– Te rog, mamă, vino cu mine să călărim, iar la întoarcere te voi ajuta eu la treburile casei, se rugă fetița. Bridget nu mai călărise pe deal de vreo două săptămâni, de când aflase că Jonas se mutase la ferma vecină. Își ridică privirea spre cerul fără nici un nor, spunându-și că ar fi fost păcat să se ocupe de gospodărie într-o astfel de zi și cedă dorinței lui Molly care înșeuase deja cele două iepe și o aștepta cu nerăbdare.

– Te rog, mamă, du-te și ia-ți cizmele iar eu o să pun șaua pe Flash.

Fetița nu mai așteptă aprobarea lui Bridget, ci dispăru în spatele cabanei lor.

Lui Bridget îi trebuiră doar câteva minute pentru a-și schimba sandalele cu o pereche de cizme și ieși. Molly îi adusese deja iapa care era înșeuată.

Molly începu să râdă.

– Iapa era pregătită de plimbare, așteptam doar aprobarea ta, mamă.

– Aș vrea să-ți respecți promisiunea de a mă ajuta la treburile casei, zise Bridget încălecând. Tu mergi în față, Molly, îi spuse Bridget, orientând-o spre pășune.

Pierdură vremea pe pășunea cu flori viu-colorate, apoi într-o poieniță cu arțari, în care își aminti bineînțeles tot de Jonas, apoi după ce Molly făcu zeci de frunze să cadă, dând la o parte crengile copacilor, deschizând drumul pentru mama ei, făcură un mic popas. La capătul acestei poieni se afla un perete de stâncă abrupt, urmat de o râpă îngustă, la vederea căruia Bridget struni

calul dar Molly care cunoștea mai bine zona nu avu nici o ezitare și sări cu grație râpa. Privind-o, Bridget simți mândrie maternă.

– Îți pare bine că am venit aici?

– Ce crezi tu, Molly? Dar spune-mi, când l-ai învățat-o pe Satin să facă astfel de sărituri?

– Eu și bunicul am învățat-o să facă asta, spuse Molly, mândră de isprava ei. Toată primăvara am exersat. Am vrut să te iau prin surprindere.

– Ai reușit s-o faci, Molly, râse Bridget.

– Bunicul spunea că Satin este foarte talentat și că poate face orice fel de săritură.

– Ei, nici chiar așa, să zicem că poate executa sărituri.

– Bunicul mai spunea că și murgul ar putea fi învățat să sară fără probleme. Am putea să-i ducem la concursuri de vara viitoare, dar avem nevoie de un trailer pentru cai.

– Desigur de unul care să nu coste prea mult...

– Ni-l putem permite, mamă?

– Ei, am putea cumpăra niște roți și un grătar, glumi Bridget.

– Mamă, bunicul spunea că...

– Nu-i spune asta bunicului, mai zise ea, căci nu-i plăcea să apeleze la părinți pentru bani. O să vedem ce putem face, eventual o să cumpărăm unul vechi pe care să-l repare bunicul.

Bridget începu să socotească la ce sumă s-ar ridica un astfel de trailer și dacă ar merita să-și riște economiile pentru el.

– Ar trebui să-l cumpărăm de acum, pentru ca bunicul să-l repare până vara viitoare, insistă Molly.

– Va trebui să vedem cam cât costă, căci nu am nici cea mai vagă idee.

– Să-l rog pe bunicul să se intereseze? o privi Molly plină de speranță.

– O să vorbesc eu cu tata despre asta, promise Bridget.

– Când?

– În seara asta, vom lua masa cu ei. Cred că am executat destul de repede ordinele tale, domnișoară, zise Bridget.

– Da, și apreciez asta, mamă.

Apoi, nici una nu mai spuse nimic, bucurându-se în tăcere de foșnetul frunzelor uscate sub picioarele cailor.

– Nu și-a pierdut vremea, murmură Bridget la un moment dat.

– Cine, mamă?

– Și-a delimitat proprietatea. „Interzisă încălcarea acestei proprietăți private. Interzisă vânătoarea“ citiră pe inscripția din fața lor. Bridget păli realizând că se aflau deja pe pământurile lui Jonas. De parcă i-ar deteriora cineva prețioasa lui proprietate. Cu vechiul proprietar nu fuseseră probleme, nu existaseră semne de demarcație. Pe pământurile astea Bridget călărise de când era copil, dar de data asta ele săriseră râpa și nu intraseră pe poartă. Și domnul Hanson pusese astfel de inscripții, prin care interzicea să i se încalce proprietatea, dar vecinii făcuseră excepție.

– Ce tip nesuferit! exclamă Molly. Haide, mamă, să mergem, să nu ne lăsăm surprinse pe proprietatea lui!

Bridget abia avu timp să ridice ochii, că-l și văzu pe Jonas călare pe un cal murg pe un deal din fața lor.

– Molly!

– Vino, mamă, să mergem înainte de a ne prinde, zise Molly îndemnându-și iapa. Bridget încercă s-o oprească pentru că ar fi fost o prostie să încerce să dispară, ar fi fost dovada unui comportament juvenil. Dar Molly care-și îndemna de zor iapa, se afla la oarecare distanță în față și nu mai aveau timp să se uite dacă erau urmărite. Bridget trebuia să fie atentă la ceea ce era în fața lor. Era sigură că Jonas le văzuse și-și imagină cum se amuzase pe seama lor. La vreo câteva sute de metri în față se ridicase un gard de lemn care oprea accesul spre șosea. Bridget opri iapa, dar Molly își îndemnă calul să sară peste obstacol.

– Nu, Molly, nu! strigă Bridget, dar era prea târziu; cal și călăreț săriseră deja peste gard. Aterizară în siguranță de partea cealaltă a gardului, tocmai când Bridget auzi motorul unui vehicul

care se apropia. Își imagină că fiica ei nu-l auzise. Oricum, nu mai conta pentru că iapa trecu peste șanțul săpat dincolo de gard, tocmai în momentul în care apăru o camionetă. Bridget văzu că Molly încerca să oprească iapa și observă cum șoferul camionetei intră în șanțul de pe cealaltă parte a drumului, tocmai pentru a evita coliziunea. Cu toate acestea, iapa lui Molly alunecă pe pietriș și căzu. Bridget auzi strigătul fiicei sale și un altul de disperare, fără a realiza că tocmai ea era cea care strigase. Disperată, ea-și îndemnă calul să sară gardul și ajunse la locul în care Molly zăcea în mijlocul drumului.

Șoferul camionetei, alb ca varul, nu știa ce să mai facă.

– Mi-a apărut dintr-o dată în fața mașinii, n-am avut cum s-o evit, explică el. Este grav rănită?

– Nu știu, spuse Bridget disperată. Molly?

– Să n-o miști de acolo! se auzi un glas cunoscut, apoi Bridget se simți împinsă la o parte. Era prea șocată de ceea ce se întâmplase pentru a mai reacționa la felul brutal în care Jonas prelua

controlul situației. Își ridică disperată ochii spre cer, rugându-se ca fiica ei să nu fie grav rănită.

– Ce-aș putea să fac? Să chem o ambulanță? întrebă șoferul care-și freca mâinile disperat. Am văzut că este o casă acolo sus pe deal, e cea mai apropiată de locul acesta.

– Este casa mea, spuse Jonas și nu e cazul să chemați nici o ambulanță.

– Nu cred că este bine s-o mișcăm din loc, zise Bridget disperată.

– Cum pot fi de ajutor? repeta șoferul camionetei.

Jonas îl privi o clipă de acesta, realizând că era atât de șocat încât nu-și dădea seama că repeta într-una același lucru. Îi zâmbi plin de înțelegere.

– Tu, Bridget, ai grijă de cei trei cai, iar dumneata, îi spuse el șoferului, du-ne până la casa despre care ai spus.

– Și s-o las singură pe Molly? gemu Bridget.

– Nu mai avem nevoie de un alt accident, îi spuse Jonas, iar ea admise că cererea lui avea logică, dar simți nevoia să i se împotrivească, deși

genunchii îi tremurau și abia putea să se ridice în picioare. Totuși se îndreptă spre locul în care se aflau cele două iepe, le prinse de hățuri, apoi apucă frâiele calului lui Jonas. Se întoarse și văzu cum Jonas cu cea mai mare grijă, o urca pe Molly în camioneta bărbatului.

– Te aștept acasă! îi strigă el. Du caii în grajd!

Bridget se chinui să prindă cei trei cai de frâie, dar văzând că Jonas o ridicase cu cea mai mare grijă pe fetiță, așezând-o în camionetă îi mai veni inima la loc.

Cum îndrăznea el s-o lase singură cu cei trei cai? Ar fi trebuit s-o lase pe ea alături de Molly, iar el să aducă cei trei cai! Îl urî în acel moment cu aceeași putere cu care-l iubise odinioară. Când ajunseră la casa lui, ea descălecă iapa, apoi execută toate ordinele date de Jonas, și intră în casă.

Curând, ajunse și camioneta și ea-l văzu pe Jonas ducând fetița pe brațe. Molly zăcea inertă în brațele lui.

Capitolul 5

Trântind ușa, Bridget dădu buzna în casă, încercând să ajungă cât mai repede în încăperea din care răzbătea vocea lui Jonas.

– Am văzut cum s-a întâmplat, domnule Johnson, spunea Jonas. A fost un act necugetat să sară gardul. Nu aveți nici o vină, nu aveați de ce să vă așteptați să apară din senin un cal cu călăreț în fața dumneavoastră, mai ales că e un drum cam neumblat. De fapt, este un miracol că ați reușit s-o evitați.

Când Bridget intră în camera de zi, Molly era întinsă pe o canapea.

Jonas se afla la căpătâiul ei, la fel și șoferul camionetei a cărui îngrijorare i se putea citi pe chip.

– Când am văzut-o apărând din senin în fața mașinii, m-am speriat atât de tare, încât mi-am scurtat viața cu zece ani, bâigui omul. Sunteți sigur că nu vor fi probleme?

– Nu, nu are nimic rupt, îi spuse Jonas. Nu are decât câteva lovituri și zgârieturi, își va reveni, spuse Jonas văzând-o pe Bridget. Doamna O,Shea și cu mine vă suntem recunoscători că ați avut prezență de spirit și ați frânat la timp.

Prin aceste cuvinte, Jonas îi reaminti lui Bridget că nu-i mulțumise omului. Bridget ezită o secundă, iritată de atitudinea lui.

– A, da, am uitat să vă mulțumesc, domnule Johnson.

– Nu aveți pentru ce, doamnă. Acum, dacă sunteți siguri că nu sunt probleme și nu mai aveți nevoie de mine, ar fi mai bine să plec acasă. Soția mea se întreabă probabil pe unde întârzii.

– Puteți pleca liniștit, domnule, spuse Jonas, întinzându-i mâna.

Șoferul care nu mai contenea cu scuzele primi aprobare de la Jonas să plece acasă, unde probabil îl aștepta soția îngrijorată.

– Bine că n-a făcut vreun atac de cord, bietul om, zise Jonas, după plecarea șoferului.

Bridget se îndreptă spre telefonul din încăpere.

– Aș vrea să sun la spital, să trimită o ambulanță, spuse ea.

– Nu este nevoie, Bridget!

– Cum să nu fie nevoie? Văd că uiți că Molly este fiica mea! La început mi-ai ordonat să n-o ating, apoi nu m-ai lăsat să stau cu ea, m-ai trimis cu caii.

– Fii rezonabilă, Bridget! Nu puteai să duci în brațe copilul, nici să determini dacă avea răni grave, iar Johnson nu era capabil să adune caii! Nu este nevoie s-o duci pe Molly la spital.

– N-am de gând să-ți ascult sfaturile, Jonas! Explicațiile lui îi accentuaseră starea de agitație. Era prea îngrijorată de starea lui Molly ca să-i mai pese de logică. Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă n-ai fi fost tu! Molly fugea de tine când s-a petrecut accidentul. Tu ești de vină, că ai pus gardul!

– Termină cu istericalele, Bridget! În caz contrar, mă văd nevoit să te pălmuiesc sau să te sărut,

iar pentru cea de a doua variantă sunt prea nervos pentru a o face cum trebuie! Jonas îi eliberă brațul pe care Bridget îl ridicase pentru a-l lovi și pe care el îl ținea strâns.

– Unde pleci? îl întrebă ea.

– Acum mă duc să aduc niște pansamente, gheață pentru umflătura de la frunte și puțin amoniac pentru a o readuce în simțiri.

– Nu te mai las s-o atingi! Molly este fiica mea! O voi duce la spital!

– Ce faci, Bridget, de ce te amesteci în munca mea?

Bridget îl privi uluită.

– Munca ta? Ce vrei să spui?

– Nu pretinde că ești ignorantă, Bridget, știi prea bine că sunt medic!

Uluită, Bridget deschise gura să spună ceva, dar nu avu glas.

– N-am știut, se bâlbâi ea.

– Toată lumea știe, Bridget. Evelyn, Bob, este imposibil ca tocmai tu să nu fi aflat!

– N-am știut, Jonas, îți jur, murmură Bridget. Se simți datoare cu o explicație. N-am vorbit cu

nimeni despre tine, și n-am avut cum să aflu. Este la fel cum ți-au ținut ție secret despre Brian.

Jonas o privi cu o sprânceană ridicată așa cum făcea el când nu știa ce să creadă. Tocmai vru să mai spună ceva când Molly dădu semne că se va trezi.

– Mamă? gemu Molly.

– Sunt aici, draga mea, spuse Bridget îngenunchind la patul fetei.

– Cum te simți, Molly? o întrebă Jonas.

– Nu știu, mă doare totul, spuse fata ducând mâna la umflătura din frunte.

– Ai făcut un act necugetat, care putea să te coste viața, ai avut mare noroc că nu te-a lovit camioneta.

Molly luă un aer disprețuitor.

– Voiam să dispar din calea ta, indiferent cum, mărturisi ea.

– Ai făcut-o așa cum nu trebuia.

– Și Satin?

– Nu are prea multe lovituri, este doar zgâriată. La fel ca tine, ea are lovituri ușoare și zgârieturi.

– Aș vrea s-o văd, spuse Molly încercând să se ridice, dar Jonas o culcă la loc cu capul pe pernă.

– N-o poți face acum, va trebui să-ți curățăm rănile, să le pansăm, apoi îți vom îngriji și calul. Adresându-i-se lui Bridget el continuă să dea ordine: tu stai aici, n-o lăsa să coboare până mă întorc eu.

Era un ordin fără sens căci Bridget nu avea de gând să plece. Veni mai aproape de fetiță și încercă s-o calmeze.

– Te simți mai bine, draga mea?

– Ceva mai bine, mamă, dar sunt atât de speriată!

– Și mie mi-a fost teamă fetițo, spuse Bridget pe un ton calm. De ce ai făcut săritura aceea necugetată?

– Nu mi-am închipuit c-o să treacă tocmai atunci o mașină.

Jonas reveni cu pansamente și iod.

– Bluza este ruptă oricum, o să-i tai mâneca, îi spuse el lui Bridget.

– Desigur, Jonas trebuie să faci cum crezi că este mai bine.

– Ce vrea să-mi facă, mamă?

– Vreau să-ți curăț rănile de pe braț, sunt pline de praf și murdărie, îi spuse Jonas.

– Nu vreau să mă atingi!

– Jonas este medic, Molly, el știe mai bine ce trebuie făcut.

– Nu-mi pasă, nu vreau să mă atingă!

– Cred că oricum nu ai nici o șansă, Molly, degeaba te împotrivești. Jonas îi curăță rănile cu iod, apoi i le pansă cu grijă. Ar fi bine să stai liniștită, să nu te miști, foarfeca asta este destul de ascuțită și nu vreau să-ți mai fac și eu o rană în plus.

– Ești un tip imposibil!

– Mi s-a mai spus, răspunse Jonas, continuând s-o panseze.

– Au! Mă doare! strigă fata, când Jonas îi aplică un antiseptic pe răni.

– Credeai c-o să te gâdile?

– Nu ești un doctor prea grozav!

– Același lucru se poate spune despre felul în care călărești tu!

– O să vezi ce bună călăreață sunt! O să-ți demonstrez!

– Cu ce? Cu mârțoaga pe care ai călărit-o acum?

– Satin nu este o mârțoagă! Este un cal Morgan, înregistrat, și oricum, e o rasă superioară cailor tăi! pufni fata cu dispreț.

– Ce știi tu despre caii Morgan?

– Știu destule. Justin Morgan a locuit aici, în Randolph, iar pe acel cal care a devenit celebru, l-a chemat Figure. Apoi după ce a devenit foarte cunoscut se vorbea despre el ca despre „calul lui Morgan"

– Și de ce, mă rog, a ajuns faimos?

– Jonas, de ce o necăjești? interveni Bridget. Ce vrei să demonstrezi?

– Bridget, te rog, nu te amesteca. Este o discuție pe care vreau s-o port doar cu Molly. Poți interveni doar dacă ea nu știe să-mi răspundă, desigur. Această provocare fu însoțită de o privire pe care i-o aruncă fetiței.

– Pentru că făcea de toate. Lucra la pădure toată ziua, căra bușteni apoi alerga la curse. Și era un cal foarte blând. Dar asta nu este tot ce știu despre el. Rasele americane Saddlebred, sau Tennessee Walking Horse sunt obținute prin încrucișarea cu un cal Morgan.

– Și tu crezi că și calul tău este unul special, nu?

– Satin poate face orice i se cere.

– Jonas, vrei să-mi lași fata în pace!

– Atunci cum îți explici, Molly, că Satin a sărit chiar în fața camionetei?

– Nu cunoștea locul și n-a știut că acolo este un drum asfaltat.

– Oricum, nu are nici o scuză. Trebuia să fie atentă unde sare.

– Satin a făcut o săritură superbă pste gardul foarte înalt pentru ea. Molly se încăpățâna să scoată în evidență părțile bune ale iepei.

– Și tocmai de asta a sărit în fața unui camion! bombăni Jonas. Acum, stai liniștită să-ți dezinfectez genunchiul, o să-ți rămână un semn destul de urât. Așteaptă să aduc un plasture potrivit.

Bridget profită de scurta lui absență și i se adresă lui Molly.

– Scumpa mea, stai liniștită și ascultă sfaturile lui Jonas. Să nu te miști până nu mă întorc eu. Ea plecă în camera alăturată unde Jonas scotocea

după plasturele potrivit. El nu-și ridică ochii din cutia metalică în care nu găsea ceea ce căuta. Bridget se răsti la el.

– De ce o provoci pe Molly?

Jonas zâmbi ușor amuzat.

– Nu ți-a plăcut felul în care mi-am tratat pacienta?

– Jonas, știu de ce nu-ți place Molly, dar nu trebuie să lași să se vadă asta! Este un copil sensibil și nu-mi place s-o ridiculizezi. Nu ajunge că a avut acest accident tocmai pentru că voia să te evite? Sau te folosești de ea, pentru a mă face să te reprimesc?

– Poate că metodele mele sunt discutabile, Bridget, replică el pe un ton calm, dar vor da rezultatele dorite. Am curățat și tratat rănile fetei tale și le voi bandaja, indiferent dacă-mi place fata sau nu. Iar dacă tu vrei să afli mai multe despre felul meu de a fi și de a gândi, ești invitata mea.

El o lăsă pe Bridget în camera în care se aflaseră amândoi și se întoarse la Molly. Pentru ea un singur lucru era clar acum: Jonas nu negase că n-o plăcea pe Molly.

– Te doare capul? Ce simți? o întreba el pe fetiță când se întoarse și Bridget la căpătâiul ei.

– Tu ce crezi că simt? Important este c-o să mă pot ridica în picioare.

După ce-i pansă rănile, Jonas o duse în brațe spre mașină și porniră spre casa lui Bridget. Ea nu scăpă din vedere că fetița răsuflase ușurată când Jonas o așezase pe scaunul din dreapta lui. La intersecția cu drumul spre oraș, Jonas i se adresă lui Bridget:

– Vrei să te duc în oraș la doctorul tău, să-ți confirme că am făcut ceea ce trebuia?

– Nu cred că mai este necesar, Jonas, fetița se simte mult mai bine.

– Eu m-am oferit, dacă nu vrei este problema ta, Bridget.

Jonas o ajută să coboare fetița din mașină, opeație care se dovedi mai dureroasă decât urcarea. Trupul ei rigid și dureros nu se putea coordona. Impacientat, Jonas o dădu pe Bridget la o parte.

– O s-o duc eu în brațe.

– Nu! strigă Molly, dar înainte de a-l putea opri se trezi luată pe sus, în brațele lui puternice.

Nici nu făcură câțiva pași că Margaret Harrison, care se afla prin preajmă începu să țipe speriată:

– Bridget! Ce s-a întâmplat? Ce este cu Molly?

Întorcându-se ei o văzură pe doamna Harrison care venea în fugă spre ei, încercând să-și păstreze totuși aerul ei de doamnă.

Într-adevăr, fetița nu arăta prea bine; la cap avea un cucui proeminent, genunchii îi erau bandajați, iar una dintre mânecile bluzei îi atârna. Jeanșii erau rupți în genunchi. Fetița părea mult mai rănită decât era în realitate.

– O, a apărut și mămica, zise Jonas sarcastic. Spune-mi, Bridget, acum când locuiți atât de aproape, cred că mama ta îți controlează toți prietenii pentru a vedea care este mai potrivit pentru tine, nu?

– Poate că mama este o femeie posesivă și băgăcioasă, dar intuiește perfect caracterele oamenilor.

– Tot mai crezi asta, Bridget? Înseamnă că nu te-ai maturizat încă.

– Molly, fetița mea, ce ți s-a întâmplat?

– A căzut de pe cal, asta-i tot, are câteva lovituri și zgârieturi, dar nici una gravă, îi răspunse Jonas.

– Arăți îngrozitor, fetițo, o încurajă Margaret Harrison. O să-i rămână cicatrice?

– Se vor estompa cu timpul, doamnă Harrison.

– Bridget, tu l-ai lăsat pe acest bărbat să aibă grijă de Molly?

– Dar este medic, mamă.

– Da, știu asta.

– Și mie de ce nu mi-ai spus, mamă? De ce m-ai lăsat să mă pun singură într-o situație umilitoare?

– Am crezut că știai, Bridget.

– Acum, nu mai contează, zise Bridget exasperată.

Margaret Harrison o căută din priviri pe Molly și intră în panică.

– Unde a dus-o pe Molly?

– Cred că în dormitorul ei.

– De unde știe el unde este camera lui Molly?

– Probabil Molly i-a spus unde s-o ducă, mamă. Te rog nu mai pune atâtea întrebări, nu este momentul!

Bridget urcă scările care duceau spre dormitorul fetiței, dar tocmai atunci Jonas apăru în capul scărilor.

– Am ieșit pentru că Molly se schimba. Dacă va avea dureri de cap, poți să-i dai aspirină. Sau să iei legătura cu medicul ei.

– Eu mă duc să vadă dacă are nevoie de ajutor, spuse doamna Harrison, urcând treptele pe care Jonas tocmai le coborâse.

Jonas așteptă ca femeia să intre în camera nepoatei sale.

– Ce păcat că mama ta nu este o femeie împlinită prin căsătorie! Căci dacă ar fi nu s-ar mai amesteca atât în viața ta! Poate că ar fi fost mai bine dacă tatăl tău i-ar fi făcut o droaie de copii, ca să nu mai aibă timp să intervină în viețile altora! O să-ți aduc caii mâine dimineață, îi spuse el telegrafic.

Bridget avu intenția să-i mulțumească pentru îngrijirile acordate lui Molly, dar nu mai apucă s-o facă, Jonas dispăruse. Bridget simți că-i tremură picioarele de parcă Jonas plin plecarea lui i-ar fi luat puterile.

Capitolul 6

Spre seară, aflată în bucătărie, Bridget zări mișcare la padocul cailor și-și spuse că probabil era Jonas care adusese caii. Mai întârzie puțin în dreptul chiuvetei, apoi se hotărî și ștergându-și mâinile pe un prosop vru să verifice în ce stare se afla Molly înainte de a pleca spre staul, căci trebuia să hrănească animalele și să le schimbe fânul. Nu-l putea lăsa pe Jonas s-o facă. Deja era obligată față de el, pentru ajutorul oferit lui Molly. Și mai avea ceva de lămurit cu el.

– Molly, Jonas a adus caii! strigă ea la fiica ei care stătea întinsă pe o canapea din camera de zi.

Neprimind nici un răspuns intră în încăpere să vadă ce se întâmpla cu fata. Molly dormea dusă.

Bridget se întrebă dacă era bine s-o trezească sau nu. Văzând că dormea profund, se strecură pe ușă și porni spre padoc, gândindu-se că se va întoarce înainte să se trezească fetița. Deschise ușa acestuia și o izbi mirosul caracteristic, de harnașamente și de fân uscat. Flash, iapa cea murgă, era la locul ei cu urechile ciulite. Dar din locul în care se afla iapa lui Molly auzi zgomote de paie și șoapte. Se îndreptă într-acolo, unde Jonas era aplecat la picioarele din față ale iepei. Văzând-o, se îndreptă din șale. Era îmbrăcat cu o cămașă groasă în carouri și jeanși. Bridget uită pentru un moment motivul pentru care venise în staul.

– Ce face Molly? o întrebă el.

– Doarme, Jonas.

– Am hrănit și adăpat caii, spuse el mângâind coama iepei.

– Nu trebuia să faci tu toate astea, protestă Bridget, spunându-și că nu trebuia să se lase din nou influențată de farmecul lui.

– N-a fost prea greu, spuse el ridicând indiferent din umeri.

– Poate că nu, dar eu...

– Bridget, nu mi-a plăcut cum arată una dintre încheiturile iepei, mi se pare umflată, ar trebui s-o vadă un veterinar.

– Da, o să mă ocup eu de asta.

– Aș putea s-o văd pe Molly înainte de plecare?

– Molly este pe sofaua din camera de zi, spuse Bridget.

– A mai avut dureri? o întrebă Jonas pe drumul spre casă.

– O ușoară durere de cap, dar i-am dat aspirină și i-a trecut.

– Dar amețeli, greață?

– Nu.

– Foarte bine, de fapt, nici nu mă așteptam să aibă.

Bridget îl privi puțin revoltată de siguranța lui, dar apoi își spuse că el era medic și trebuia să-i acorde importanța necesară. Dar, în același timp trebuia să fie foarte atentă să nu se mai lase dominată de farmecele lui masculine.

Se îndreptară în tăcere spre casă. Soarele apusese și chiar luna se ivise de undeva de deasupra unul deal. Aerul era destul de cald însă. Atmosfera Vermontului astfel văzut părea una foarte liniștită, calmă și senină dar inima lui Bridget bătea tare, iar sângele îi pulsa puternic în vene.

Ajunseră și la căpătâiul lui Molly care dormea dusă.

– S-o trezesc? îl întrebă ea.

– Nu, nu este nevoie. Jonas își trecu o mână prin păr, cu un gest de om obosit: Bridget, spuse el apoi, întorcându-se spre ea, ai cumva niște cafea?

Cum putea să-l refuze?

– Sigur că am, am făcut-o după amiază dar au trecut vreo două ore de atunci și ar putea fi foarte puternică. Îți voi pregăti alta.

Jonas se așeză pe un scaun cu un braț peste spătarul acestuia, părând obosit și distant.

– Bridget, îți datorez scuze, spuse el fără introducere.

Bridget îl privi luată prin surprindere. Îl privi uimită dar el se concentrase asupra ceștii de cafea. Apoi, se încruntă.

– Pentru ce, Jonas?

– Pentru felul în care m-am purtat.

– Nu este nici o problemă, îi spuse ea încercând să evite aducerea discuției în plan personal.

– Nu trebuia să fiu atât de dur cu tine, nu meritai un asemenea tratament.

– Nu mai contează acum, am uitat totul, zise ea ridicând din umeri, aparent indiferentă.

– Simt nevoia să-ți cer scuze, Bridget, tu erai îngrijorată din cauza fiicei tale, erai speriată de moarte, de fapt. Tu ai reacționat așa cum ar trebui s-o facă orice mamă, îngrijorată pentru copilul ei. Eu am fost prea dur și insensibil la ceea ce simțeai tu.

– Acum, nu mai contează, Jonas.

– Ba contează, Bridget. De fapt, starea mea era provocată de faptul că m-ai evitat permanent de când m-am întors aici, în localitate, dar cu toate astea n-ar fi trebuit să las sentimentele mele să transpară tocmai acum.

– Greșești, Jonas, eu nu încercam să te evit, îl corectă Bridget. Molly era aceea care nu voia să dea ochii cu tine. Eu încercam doar să țin pasul cu ea.

– De ce să fugă Molly de mine? Nu ea mă interesa.

– Molly a observat că n-o agreezi și reacționează că orice copil de vârsta ei, nu te place nici ea.

– Asta face situația noastră și mai dificilă, nu?

– Nu există o situație a noastră, cum o numești tu, Jonas. Spune-mi, intenționezi să-ți deschizi cabinet aici?

Jonas zâmbi cinic, observând cu câtă lipsă de îndemânare încerca ea să schimbe subiectul. Privirea lui se opri asupra buzelor ei care sorbeau din cafea. Încercând să afișeze un aer nonșalant de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că privirea lui nu avea efect asupra ei, Bridget fu aproape de a se arde cu cafeaua, lucru care nu-i scăpă neobservat lui Jonas.

– Da, intenționez să-mi deschid cabinet, Bridget, dacă asta te interesează, am închiriat deja

o clădire și voi instala săptămâna viitoare echipamentul, voi aduce ceva mobilier. Am angajat și o asistentă.

– Deci te-ai hotărât să te stabilești aici? observă Bridget cu un gol în stomac.

– Da, Bridget, după cum ți-am mai spus, hotărârea mea este luată. Am luat această decizie după revederea cu tine din luna martie și după ce Bob mi-a spus că soțul tău a murit.

– Nu trebuia să te lași influențat de aceste informații, replică ea.

– Probabil n-ar fi trebuit.

– Și pacienții tăi din New York, de pe Madison Avenue?

– Am lucrat într-o clinică, Bridget, începu el încercând să-și controleze mânia care punea stăpânire pe el după ce sesizase tonul ei batjocoritor. Acolo n-am avut prea mulți pacienți bogați. Ba chiar mulți dintre ei nici nu-și puteau permite să se îmbolnăvească. Nu știu de ce continui să crezi că mă interesează atât de mult partea materială.

Bridget simți nevoia să lase discuția să alunece spre alte subiecte, căci dacă ar fi continuat-o ar fi ajuns din nou la vechile argumente despre relația lor din trecut, ar fi lăsat să iasă din nou la suprafață toată tristețea și amărăciunea. Căci îi era destul de greu să suporte prezența lui Jonas fără că vechile emoții s-o cuprindă.

– Știu că serviciile medicale costă destul de scump, știu cât m-a costat pe mine creșterea lui Molly, bănuiesc că plecarea ta a fost o dezamăgire pentru cei de la clinică. Ai lucrat mult timp acolo?

– De la absolvirea facultății. Cred că unii dintre colegii de la clinică m-au regretat, dar au înțeles că voiam propriul meu cabinet, și mai ales că voiam să părăsesc orașul. Oricum, au angajat un alt stagiar pe postul meu.

Bridget privi mâna lui mare și puternică ținând cana de cafea. Nu știa ce să-i răspundă.

– Nu este alt loc mai frumos decât Vermont, spuse ea după un timp.

– Pe dracu, Vermont! șopti el. M-am întors pentru tine, Bridget, nu pretinde că n-ai înțeles. Jonas

acoperi cu palma mâna ei care se afla pe masă, înainte ca ea să și-o poată retrage. M-am hotărât să vin înapoi, să văd dacă mai avem vreo șansă împreună.

Bridget simți că mâna lui o arde.

– Tu ești medic, Jonas, tu salvezi vieți. Dar nu mai poți insufla viață unui lucru care a murit de zece ani. Încet, dar cu fermitate, ea își retrase palma din mâna lui, apoi îi zâmbi politicos. Mai vrei puțină cafea?

În sufletul ei era o adevărată furtună.

Jonas o privi un moment, de parcă n-ar fi crezut ce i se spusese. Apoi, împinse cana de cafea spre ea.

– Te rog să-mi mai torni puțină, asta s-a răcit.

Bridget luă cana lui și se îndreptă spre dulapul pe care pusese ibricul. Deși cafeaua din cana lui mai era fierbinte, ea o aruncă și-i turnă alta.

– Pentru mine totul este neschimbat, Bridget, îi spuse el, venind cu pași ușori spre locul în care se afla ea. Tu chiar nu mai simți nimic pentru mine?

Încet, el îi ridică părul lăsat liber pe spate și o sărută. Bridget simți că încep să-i tremure picioarele, vru să se elibereze dar se lovi de pieptul lui puternic. Apoi, după ce-și recăpătă controlul, puse o oarecare distanță între ei și-i întinse cana cu cafea. El nu avu încotro și o luă.

Inima ei bătea atât de tare, încât se sperie.

– Te rog, ia cafeaua, Jonas.

Nervoasă, își trecu o mână prin păr, apoi se răzgândi și-și dădu părul după ureche. Se vedea că era realmente sfâșiată de conflictul care se dădea în interiorul ei. Jonas o urmărea cu ochi lacomi, și-i cântărea fiecare gest.

– Bridget, insistă el....

– Jonas, spuse ea cu glas tremurat, nu ți-am mulțumit pentru ceea ce ai făcut pentru Molly. Desigur, îți voi plăti aceste servicii...

– La naiba, Bridget! urlă el scos din minți. Crezi că vreau bani de la tine? Apoi după o secundă de tăcere, el continuă: vrei să stabilesc un preț pentru serviciile mele? Bine, o s-o fac. Prețul ești chiar tu și vreau să-mi fie plătit acum!

– Nu, Jonas, ia-ți gândul de la mine! Bridget încercă să protesteze deși simțea mâinile lui strângând-o ca o menghină. Mai hotărâtă ca oricând să-l respingă ea îi evită sărutul, dar Jonas continuă s-o strângă la piept, iar căldura trupului lui o învălui. Era pierdută. Cu răbdare el refăcu traseul sărutărilor de altădată, îi exploră încet lobul urechii, sprâncenele, obrajii, iar când ajunse în dreptul buzelor, Bridget simți că-i tremură picioarele și era gata să capituleze. Gura lui o acoperi pe a ei și ea se trezi răspunzându-i cu pasiune la sărut. Flăcările dragostei formau o spirală amețitoare în trupul ei, unindu-se cu pasiunea lui, până când ea se lăsă pradă dorinței primitive care pusese stăpânire pe amândoi. Jonas își strecură mâinile sub bluza ei și ea le simți arzându-i pielea. Când Jonas începu să-i descheie nasturii bluzei, ea deveni conștientă că acest obstacol nu trebuia înlăturat din calea lui. Știa unde o va duce acest abandon total. Și mai știa că nu trebuia să cedeze. Nu putea să-l lase pe Jonas s-o rănească

din nou, conștientă că dacă va ceda dorințelor fizice va pătimi din nou pentru că-l va iubi total, așa cum făcuse cu zece ani în urmă. Oare nu învățase nimic din acea experiență tristă? Nu învățase că Jonas era un bărbat în care nu trebuia să aibă încredere? El lua ceea ce dorea, se folosea de cine voia apoi, dacă i se oferea ceva mai bun, pleca fără nici un regret. Nu, de data asta nu va mai cădea sub vraja lui!

– Jonas, oprește-te!

El o privi uimit căci nu se mai așteptase la rezistență în acest moment.

Bridget se răsuci și se eliberă din brațele lui, punând o oarecare distanță între ei, înainte ca el s-o cuprindă din nou. Pentru ea era o adevărată tortură să fie din nou în brațele lui și să trebuiască să-l refuze.

– Văd că repeți acest nu, în timp ce trupul tău mă dorește cu fiecare fibră, șopti Jonas, continuând s-o sărute. Se pare că-ți place să mă torturezi.

– Răspunsul meu este „nu“, insistă ea, oftând. Nu te voi lăsa să pui stăpânire pe mine din nou. Te

rog să-mi dai drumul! Bridget reuși să se elibereze din brațele lui. De data asta Jonas nu mai insistă, ci o privi uimit, cu respirația greoaie, frustrarea și dorința evidente în priviri. Bridget bătu în retragere, îndepărtându-și părul din ochi. Nu-i fusese ușor să reziste acelei priviri care arunca flăcări de dorință, trăsăturilor lui puternice, oarecum primitive, mușchilor cu ușoare tresăriri, pe care el încerca să-i controleze.

– Întotdeauna ți-a plăcut să întinzi coarda, Bridget, declară Jonas. Văd că ți-ai păstrat vechile obiceiuri. Tot mai obișnuiești să scoți bărbații din minți până să le oferi ceea ce vor?

– Tu ai început să mă seduci, protestă ea.

– Tot mai încerci să-ți păstrezi imaginea neîntinată, draga mea? Nu mai este cazul! replică el pe obișnuitu-i ton sarcastic. Imaginea ta a fost destul de deteriorată.

– Mulțumită ție, Jonas! Dacă ai ști cât te urăsc!

– Te simți mai bine dacă dai vina pe mine? zise el cu o sprânceană ridicată.

– Exact. Cu zece ani în urmă ai profitat de tinerețea și inocența mea, ai luat ce ai vrut, ba chiar ai fost și plătit pentru asta. Acum nu ți se pare normal să te detest?

– Te-am forțat în vreun fel, Bridget? Spune, te-am forțat cumva? Dar pentru a-mi satisface curiozitatea ai putea să-mi spui câți bărbați te-au ținut în brațe de când am plecat eu?

Bridget îi răspunse înțepată:

– Nu știu, le-am uitat numărul. Dar despre femeile tale ce poți spune?

– De ce-mi eviți întrebarea, Bridget?

– Iar tu eviți răspunsul, Jonas! Întotdeauna ai făcut-o! Nu ai dreptul să mă condamni pentru ceea ce am făcut sau n-am făcut în acești zece ani, dar un singur lucru este evident: standardele mele morale sunt mai înalte decât ale tale.

– Adevărat? o tachină Jonas. Pariez că ai fost o soție model pentru defunctul tău soț. La naiba! Fidelitate, virtute, loialitate sunt cuvinte necunoscute pentru tine! Nu m-ar surprinde dacă aș afla că nu ți-ai făcut fiica cu defunctul tău soț!

Bridget spumega de mânie. Căută cuvinte cât mai aspre pentru a-l răni, dar nici unul dintre acestea nu puteau exprima ura din sufletul ei. Fără a se gândi la consecințe, îl pălmui.

– Ieși imediat din casa mea!

Jonas continua s-o privească fix, fără ca nici un mușchi să-i tresară. Palmele ei îi lăsaseră o urmă roșie pe față. Continuă s-o privească, incapabil de a-i înțelege mânia, apoi din trei pași ajunse la ușă.

Bridget închise ochii când auzi cum se trântește ușa, care făcu să zăngăne geamurile. Simțea o durere puternică la inimă. Dragoste și ură; își dori să nu fi auzit vreodată aceste vorbe.

Dar zgomotul făcut de ușa trântită îi diminuă și furia. Simți o slăbiciune inexplicabilă și o durere cumplită în zona inimii.

– Mamă? auzi glasul somnoros al lui Molly.

– Sunt aici, draga mea, în bucătărie, îi răspunse ea sprijinindu-se cu mâinile de masă, căci simțea că-și pierde echilibrul.

– De unde s-a auzit zgomotul ăla puternic?

– Ce zgomot, draga mea?

– A fost ceva, ca o lovitură care a zguduit toată casa.

– Probabil ai auzit la televizor, draga mea. Cum te simți, Molly?

– Mă doare tot corpul.

– Știu, iubito. Și pe mine mă doare totul. Dar capul te doare?

Molly ezită o secundă, de parcă ar fi vrut să se asigure că ceea ce spunea era conform realității.

– Mă doare, dar foarte puțin. Mi-ai putea face un ceai cu lâmâie? Mamă, a fost cineva aici cât am dormit eu? Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva la bucătărie, dar poate am visat.

– Nu n-ai visat, Molly.

– Nu, poate ai auzit conversația cu Jonas.

– A fost aici? Pentru ce?

Bridget îi aduse ceaiul cu multă lămâie.

– De ce a venit aici, mamă? insistă Molly și din vocea ei Bridget înțelese cât de mult îi displăcea Jonas.

– A adus caii.

– I-ai hrănit și adăpat, mamă? Molly încercă să se ridice dar durerile o făcură să-și lase capul la loc pe pernă.

– A avut Jonas grijă s-o facă, draga mea.

– Atunci, o să mă duc să văd ce face Satin. Cred că îmi simte lipsa. Molly încercă să se ridice dar căzu înapoi în pat. Mă doare tot corpul, mamă!

– Stai liniștită, Molly, Satin este bine.

Dar atunci Bridget își aminti ce-i spusese Jonas despre umflătura de la glezna iepei. Îi întinse ceaiul lui Molly și se îndreptă spre telefon.

– Pe cine suni?

– Pe bunicul tău.

– De ce? Este vreo problemă cu Satin?

– Jonas a observat că Satin are glezna umflată. Nu crede că este ceva serios dar mi-a sugerat că ar trebui să-l chem pe tata care se pricepe foarte bine la cai.

– Dacă se întâmplă ceva cu Satin, nu vreau să mai trăiesc! zise Molly printre lacrimi.

Bridget ar fi vrut să-i spună că și atunci când pierzi pe cineva drag, nu mori. Continui să trăiești, chiar dacă viața este mai rea decât moartea, în astfel de cazuri.

Capitolul 7

Jonas stătea la umbra unui arțar, sprijinindu-se în coate, privind cu durere și strângere de inimă cabana lui Bridget, aflată undeva în vale. Era sfârșitul lunii iulie, trecuse o lună de la accidentul lui Molly și el regreta că se comportase prostește, dând dovadă de o gelozie nejustificată. Un medic trebuia să-și poată controla emoțiile, el niciodată n-ar fi trebuit să arunce toată gelozia lui asupra lui Bridget. Dar o făcuse, vrând s-o rănească la fel de profund cum îl rănise și pe el refuzul ei.

O iubea mai mult acum decât cu zece ani în urmă și ar fi vrut s-o facă și pe ea să-l iubească. Ridică neputincios din umeri, conștient că nu

putea s-o facă pe Bridget să-l iubească din nou dacă ea nu simțea nimic pentru el. În gelozia lui stupidă o împinsese în direcție opusă.

Deodată zări o siluetă zveltă. Era Bridget care întindea rufele. Dorința fizică începu să-l chinuiască atunci când își aminti formele ei.

– La naiba! exclamă el, lovind cu palma în trunchiul copacului pentru a-și provoca intenționat durere. De ce naiba cumpărase ferma aceasta, lipită de cea a părinților lui Bridget? Nu judecase de loc în momentele acelea. Dar de fapt, o cumpărase atunci când începuse să se întâlnească mai des cu ea și știa că va face orice pentru ca să-l accepte din nou. Dar nu dăduse dovadă de prea multă rațiune când își vânduse acțiunile la clinică pentru a veni pe pustietatea asta.

Se uită la pământul pe care stătea, făcuse deja cărăruie spre acest arțar de unde o putea vedea pe Bridget, petrecând ore întregi pentru ca ea să iasă din casă. Mai vorbise de câteva ori cu ea, de la accidentul lui Molly, atunci când Bridget nu-l putuse evita. Când se dusese acasă la ea să vadă cum îi

merge lui Molly, Bridget îi spusese, fără a-l invita înăuntru, că doctorul lui Molly a venit să se ocupe de ea.

Jonas căutase de multe ori în gând o scuză potrivită dar Bridget nu-l ascultase, nici măcar nu-i dăduse șansa să vorbească trântindu-i mereu ușa în nas. În situațiile în care se întâlniseră întâmplător singuri sau în prezența altora Bridget se purtase foarte rece cu el. Iar el n-o putea învinui. Când o văzuse în compania lui Jim Spencer îl scosese gelozia din minți. Ca atrasă de un magnet, privirea lui se îndreptă tot spre cabana lui Bridget. La un moment dat văzu că femeia ridică o mână în semn de salut și nu știu cum să reacționeze. Pulsul i se acceleră, dar se calmă singur spunându-și că de la distanța aceea nu avea cum să-l vadă. Jonas se uită în jur să vadă pe cine salutase Bridget. Deci nu era el cel salutat. Văzu o făptură care ducea de hățuri un cal, spre pășune. Era Molly și iapa ei, Satin. Acest copil și verigheta pe care Bridget o mai purta pe deget erau semnele evidente ale infidelității ei. Cu timpul o va face să scoată această verighetă. Cât despre copilă, Jonas nu-și putea

disimula resentimentele față de ea. Atunci când o privea nu realiza cât de mult îi seamănă lui Bridget, nu vedea decât că este copilul altui bărbat și această realitate îl devora ca un cancer. Până va găsi remediul pentru asta Jonas era conștient că nu va fi capabil să pună capăt geloziei pe care o simțea față de Bridget. Iar atâta timp cât se va lăsa sub imperiul acestei gelozii, nu va fi bărbatul pe care-l voia Bridget. Dar dacă va fi răbdător, ea l-ar putea iubi.

Mai avea o singură soluție pentru a se vindeca de gelozie și o va încerca, indiferent de riscuri. Fără să piardă din ochi calul și călărețul, coborî dealul. Își spuse că va încerca și această ultimă soluție, deși ceea ce trebuia să facă nu era ceva care-l caracteriza. Acolo unde hățișurile erau mai dese pierdea din vedere calul și călărețul dar când se apropiară de gardul care separa cele două proprietăți, îi văzu din nou. Se opri la poalele unui stejar falnic și așteptă apropierea lui Molly. Curând, fetița se apropie și el observă că nu-i rămăseseră semne pe față sau pe mâini de la zgârieturile avute.

Molly nu-l observă dar atenția ei fu atrasă de comportamentul ciudat al iepei, care-l observase. Satin îl privea cu ochii ei mari, ținându-și capul falnic, cu urechile ciulite. Calul Morgan mergea la pas, dar chiar și așa degaja multă putere și energie. Când ajunse la semnul pe care scria că este interzisă intrarea pe o proprietate privată, Molly scoase limba.

– Interdicția nu este pentru tine, Molly, zise Jonas, cu voce calmă.

Fetița struni calul, uitându-se urât la el furioasă că fusese luată prin surprindere. Nu-i plăcu privirea ei. Jonas își spuse că poate tot el era vinovat pentru atitudinea fetei căci nu-și ascunsese sentimentele față de la, încă de la început.

– Poți trece pe pământurile mele așa cum făceai înainte, fără probleme.

– Nu, mulțumesc, nu am ce să caut în zona aceea, spuse fata.

– Molly, stai o secundă.

– Pentru ce?

– Aș vrea să-ți vorbesc.

– Despre ce? întrebă fetița care nu-și putea ascunde dezamăgirea că fusese din nou surprinsă de acest bărbat acolo unde nu trebuia.

– Se pare că Satin și-a revenit foarte bine.

– Da, așa este, spuse Molly mângâind coama calului.

– Tu cum te simți, Molly?

– Bine, îi răspunse fetița, ce vrei să discuți cu mine?

Lui Jonas îi era destul de greu să-și păstreze vocea calmă și plăcută, știind că vorbește cu copilul altui bărbat.

– Am o problemă, Molly. O problemă care te privește, așa că te rog descalecă pentru ca să putem discuta.

– Nu văd ce aș putea discuta cu dumneata, nu mă placi și asta. Uneori îți citesc ura în priviri.

– Știu că așa ți se pare, dar...

– Chiar așa este, insistă fetița.

– Tocmai asta vreau să-ți explic, dar este o poveste lungă și complicată și-mi va lua ceva timp să ți-o spun. Molly îl privi curioasă de parcă i-ar fi cântărit spusele, apoi coborî.

Se așezară la umbra unui copac. Fetița se așeză la oarecare distanță de el, de parcă n-ar fi știut dacă poate avea încredere în el. Jonas găsi amuzant comportamentul ei, dar el era și o piedică în calea discuției cu ea.

– Am cunoscut-o pe mama ta cu mult timp în urmă, începu el.

– Da, știu mi-a spus asta, îl întrerupse fetița impacientată.

– Ce ți-a spus, Molly?

Fetița nu-i răspunse imediat, păru că vrea să-și amintească exact discuția cu mama ei.

– Mi-a spus că ai fost prietenul ei și cândva credea că te iubește. Desigur asta a fost înainte de a-l cunoaște pe tata, adăugă Molly, plină de importanță.

O, se gândi Jonas, nu-l aduce și pe el în discuția noastră! Sau cel puțin nu deocamdată.

– Și eu o iubeam pe mama ta, voiam să mă căsătoresc cu ea.

– Îmi pare bine că nu s-a măritat cu tine, declară Molly. Nu mi-ar fi plăcut să fii tatăl meu.

– De unde știi că aș fi fost un tată rău?

Fetița pufni neîncrezătoare. Jonas era pe punctul de a-și pierde răbdarea dar smulse un fir de iarbă și începu să-l studieze de parcă ar fi fost prima oară când vedea așa ceva, pentru a se mai calma înainte de a continua discuția.

– După cum ți-am mai spus, continuă el, acum zece ani am iubit-o pe mama ta și am vrut să mă însor cu ea. Și ea voia să mă ia de bărbat, dar avea doar optsprezece ani, iar eu mai aveam de făcut facultatea de medicină.

– Nu erai doctor pe atunci?

– Nu, doream să devin medic, dar familia mea nu avea bani și a trebuit să muncesc pentru a mă întreține chiar și în liceu. Părinții mamei tale erau destul de înstăriți, iar mama ta a avut întotdeauna tot ce și-a dorit.

– Și de asta nu te-ai însurat cu ea?

– Au fost mai multe motive, îi explică el. Mama ta spunea că mă iubește dar eu nu eram sigur de sentimentele ei, credeam că sunt niște visuri romantice de domnișoară. Apoi, se punea problema banilor. Nu cred că ar fi agreat viața alături de

un bărbat care trebuia să studieze; asta ar fi însemnat să economisească fiecare bănuț. Pe atunci eu n-o credeam în stare de asta.

– Eu cred c-ar fi făcut față foarte bine pentru că mie îmi repetă mereu că nu ne permitem prea multe. Voiam un trailer ca s-o pot duce pe Satin la anul la concurs, dar mama spune că și unul folosit este prea scump pentru noi. Bunicul s-a oferit să-mi cumpere unul dar mama n-a fost de acord.

Lui Jonas i se umplu inima de bucurie auzind cât de independentă devenise Bridget.

Poate că el o subestimase. Desigur, el mai trebuia să aibă în vedere că Bridget era cu zece ani mai tânără, că fusese căsătorită și vrând, nevrând ajunsese să conducă o gospodărie și să știe să economisească.

– Iar bunicii tăi, continuă el, n-ar fi fost de acord cu căsătoria noastră, știind că vor trebui să treacă destui ani înainte ca eu să pot avea un venit decent. Iar bunica ta nu credea că voi absolvi vreodată facultatea de medicină.

El nu se înțelesese niciodată cu Margaret Harrison, dar nu-și făcea prea mari probleme din această cauză.

– Nici bunica nu te place, îl informă Molly. Nu știe cum să te facă să părăsești aceste locuri.

– Bunica ta nu are noroc de data asta, fu răspunsul lui Jonas.

– Deci nu vei mai pleca de aici?

– Nu, nici vorbă.

Molly oftă resemnată.

– Dar ce legătură au toate astea cu faptul că nu mă placi? îl întrebă Molly brusc.

Jonas se încruntă neștiind cum era mai bine să abordeze problema.

– Acesta este lucrul cel mai greu de explicat, Molly, nu știu cum să te fac să înțelegi corect ceea ce simt.

– Încearcă să-mi explici, o să vezi că te voi înțelege.

– Dacă eu și mama ta ne-am fi căsătorit acum zece ani, am fi avut un copil de vârsta ta. Dar eu am făcut greșeala să părăsesc aceste locuri iar ea s-a căsătorit cu alt bărbat.

– Dar l-a iubit, replică Molly.

– Știu asta, Molly, zise Jonas evitându-i privirea, trecându-și o mână prin păr. De fiecare dată când

te privesc îmi reamintești asta și nu pot să nu fiu gelos. Gelos pe mama ta care a ales să facă un copil cu un alt bărbat. Înțelegi ce spun, Molly?

– Cred că da, zise fata înclinând din cap, de parcă ar fi simțit toate emoțiile lui.

– Oare?

– De fapt, nu se poate spune că nu mă placi pe mine, te deranjează că sunt fiica altui bărbat.

– Ești mai isteață decât mi-am închipuit, Molly.

– Bunica spune că sunt prea matură pentru anii mei, zise fata ridicând din umeri.

– Nu le știe ea chiar pe toate, replică Jonas sec.

– Știe destule, și cred că are dreptate când spune că o vei răni din nou pe mama.

– O iubesc pe Bridget, nu i-aș face rău intenționat.

– Ori de câte ori cineva pomenește numele tău, mama se uită urât, mărturisi Molly, nici pe bunica n-o lasă să vorbească despre tine.

– Sper ca mamei tale să-i pese din nou de mine, într-o bună zi. Eu vreau să mă căsătoresc cu ea, pentru ea m-am întors aici.

– Ea nu vrea să se mărite cu tine.

– Poate se va schimba.

– Nici eu nu vreau ca ea să se mărite cu tine, insistă Molly.

– De ce? Aș putea s-o fac fericită!

– Dar pe mine nu m-ai vrea! Pentru că-ți amintesc de tatăl meu!

– Posibil, admise Jonas. Dar asta mă duce la celălalt lucru pe care voiam să-l discut cu tine. Nu putem trece peste faptul că nu ne agreem decât cunoscându-ne mai bine, sugeră el.

– Crezi că asta ne-ar ajuta?

Nici Jonas nu era prea convins.

– Dacă ne vom cunoaște eu voi realiza că ești o fetiță aparte, că ești Molly O'Shea, nu doar fiica altui bărbat. Iar tu ai putea ajunge la concluzia că nici eu nu sunt un om rău. Desigur, nu va fi prea ușor.

– Crezi că va merge? se încruntă Molly.

– Îți repet, nu va fi ușor.

– Și cum ne vom cunoaște?

Habar n-am își spuse Jonas. Dar preferă să facă o încercare cu această fetiță isteață.

– Vom fixa niște întâlniri și vom discuta.

– Despre ce?

– Nu știu deocamdată. Să zicem că vom discuta tot ce ne frământă. Sau poate vom vorbi numai despre cai. Lucruri care ne plac sau nu.

– Tu nu știi prea multe despre caii Morgan, poate ar trebui să te duci la ferma Morgan de la Weybridge și să afli mai multe despre ei.

– Poate o să fac și asta, promise Jonas. Dar ar fi bine să nu-i spui mamei despre discuțiile noastre. Asta până o să vedem dacă ideea mea va da roade. Mă gândeam că tu te plimbi cu Satin în fiecare zi la ora asta, nu? Mama știe doar că te duci la plimbare, nu va trebui să-i spui că m-ai întâlnit pe mine.

– Unde ne vom întâlni? Aici lângă gard?

Jonas privi spre cabana lui Bridget, convins că dacă aceasta ar vedea că fiica ei se întâlnește cu el, ar pune capăt imediat acestor întâlniri.

– Nu, Molly, vezi arțarul de acolo? Este cel mai bun loc în care să te întâlnești cu cineva fără a fi văzut. Jonas îi întinse mâna. Deci rămâne stabilit, Molly?

Fetița îi întinse și ea mâna, apoi după ce ezită un moment îi spuse:

– Este posibil să continuu să nu te plac, chiar după aceste întâlniri.

– Nici eu poate n-o să te văd altfel, admise el. Dar dacă nu încercăm, nu vom ști dacă putem schimba ceva. Și dacă nu se schimba nimic, Bridget era pierdută pentru el.

Molly își dezlegă calul și porni spre casă. Se mai întoarse odată să-l privească, înainte de a intra pe pășune. Dar Jonas începuse să urce dealul, plin de îndoieli.

Ajunse și aproape de locul în care-și dăduse întâlnire cu Molly și de acolo se uită spre cabana lui Bridget întrebându-se ce făcea ea la ora aceea. Se simți și mai singur.

De la fereastra bucătăriei Bridget o văzu pe Molly ducând iapa spre grajd. Inima îi era strânsă. Oare ce discutase Molly cu Jonas? După ce vorbiseră cam zece minute, acesta coborâse dealul și deși nu-l mai putea vedea, Bridget mai avea o senzație neplăcută de încordare. Își aminti că mama ei o prevenise în privința lui, spunându-i că

Jonas va încerca prin toate mijloacele s-o facă să se întoarcă la el, se va folosi chiar și de Molly. Bridget își aminti și că lui Molly îi displăcea Jonas; acum fata va trebui să-i dea o explicație plauzibilă pentru discuția avută cu el. Vru să se îndrepte spre grajd dar se opri: nu era bine să se ducă acum să-i ceară o explicație fetei. Se întoarse în bucătărie și începu să spele vasele, care constituiau sarcina lui Molly, căci simțea nevoia să-și ocupe timpul cu ceva. Fata apăru, îmbujorată din cauza vântului.

– Îți mulțumesc, mamă, m-ai scăpat de corvoada spălatului vaselor.

– Cum a fost plimbarea, Molly?

– Grozavă. Pot să iau o bucată din prăjitura asta?

– Desigur, Molly. Te-ai întâlnit cu Jonas? o întrebă ea căci nu se mai putea abține.

– Da, zise Molly ridicând din umeri ca și cum n-ar fi avut prea multe de spus despre asta. Mi-a spus că Satin arată foarte bine, m-a întrebat dacă mă doare ceva...

– Ați petrecut cam mult timp împreună pentru ca să fi schimbat doar câteva vorbe, zise Bridget. Și mai știam că nu-ți place deloc.

– A, mi-a mai spus că putem trece pe proprietatea lui ca și pe vremea domnului Hanson, fără probleme, a pus acel semn doar pentru străini.

– Parcă spuneai că nu-ți face plăcere să discuți cu el.

– Mamă, știi că pentru a-și întări mușchii, Satin trebuie să urce mult, iar terenul deluros este în zona lui. Nu cred că este un om rău, acest Jonas. Și a încercat să nu mă mai trateze ca pe un copil.

Bridget sesiză schimbarea de atitudine a lui Molly. Simțind nevoia să fie singură, se strecură afară din cabană și deși aerul ceva mai rece acum o învălui, ea nu simți pacea și liniștea pe care o căuta. Își strânse brațele la piept și privi spre vârful dealului unde-l zărise mai înainte pe Jonas. Nu voia ca Molly să-l respingă pe Jonas, dar dacă fetița ar fi început să-l placă lucrurile ar fi fost mai dificile pentru ea. Aerul rece de afară, atmosfera aceea plăcută, pacea din jurul ei nu reușiră s-o facă să se simtă mai bine, să aducă pacea și liniștea în sufletul ei. Oare de ce se îndrăgostise din nou de el?

Capitolul 8

– Molly, oftă Bridget, parcă ți-am spus să îmbraci pantalonii albaștri.

– Cei albi mi se par mai eleganți, mamă, se împotrivi Molly. Și mai potriviți pentru picnic.

– Molly nu poți îmbrăca pantaloni albi la picnic nu vor mai arăta bine dacă-i pătezi cu iarbă. Du-te în camera ta și schimbă-i înainte de sosirea lui Jim.

– Dar cum se face că Jim ne ia la picnic?

– Ne-a invitat și eu am acceptat.

– Așa, dintr-o dată? Doar n-ai mai ieșit cu el în ultimul timp. Cum de te-ai decis s-o faci acum?

– Jim pleacă, Molly. I s-a oferit o slujbă mai bine plătită la un colegiu al cărui director a murit într-un accident de automobil. Picnicul de astăzi este în

cinstea numirii lui în această nouă funcție, și în același timp un picnic de adio. Și acum, lasă comentariile, schimbă-ți pantalonii înainte de sosirea lui Jim.

– Am crezut că ieșim la picnic pentru că este Ziua Muncii.

– Molly, nu mai trage de timp, chiar dacă continui să vorbești până sosește Jim, tot o să-ți schimbi pantalonii.

Molly se încruntă și ieși din încăpere.

Bridget își aminti că primul ei impuls fusese de a refuza invitația aflând că vine și Jonas, căci una era să se întâlnească întâmplător cu el pe stradă și alta la un picnic. Desigur, între Jonas și Jim nu era o legătură căci abia se cunoscuseră, dar Jonas avea mulți prieteni vechi printre ceilalți invitați. Bridget își spuse că trăiau în aceeași comunitate și nu-l va putea evita la nesfârșit.

Refuzase toată vara invitațiile lui Jim, conștientă că se îndrăgostise de Jonas. Desigur Jim trăia într-o permanentă stare de confuzie, dar ea nu-i putea explica motivele. Iar acum el pleca și nu putea să-i refuze și ultima invitație. Ei îi era acum

foarte clar că cei zece ani de despărțire de Jonas n-o făcuseră să-l iubească mai puțin, dar acum se temea să-l mai iubească. Iartă și uită, spusese odată cineva. Dar cum să uite ea că Jonas alesese banii părinților ei și renunțase la dragostea ei? Auzind claxonul mașinii lui Jim, Bridget lăsă gândurile negre la o parte, o luă pe Molly și porniră spre Brookfield.

Jim și Molly începură o discuție despre formele de relief predominante în acele ținuturi, iar Bridget nu făcu altceva decât să se gândească la Jonas. Jim ignoră tăcerea ei, abia făcând față tirului de întrebări la care-l supunea fetița.

– Chiar vom traversa pe podul plutitor?

– Dacă nu vrei s-o facem va trebui să treci lacul înot.

– N-am mai fost de mult timp aici, spuse Molly fericită de ceea ce vedea.

După ce trecură lacul, în fața lor apăru turnul pompierilor de la Allis State Park.

Ajunseră printre primii la picnic. Evelyn, de cum îi văzu, întrebă de Jonas.

– Unde este Jonas? A promis că vine și el mai devreme, spuse Evelyn,

– Nu l-am văzut, îi răspunse Bob Coltron.

– Dar ai vorbit cu el, Bob?

– Desigur, mi-a promis că vine.

– Dacă n-a apărut până acum, nu știu dacă are rost să-l mai așteptăm

– Mi-e foame, mamă, se auzi glasul celui mai mic dintre copiii Evelynei.

– Să punem mâncarea pe farfurii, zise Mary Chapman. Dacă Jonas întârzie, o să-i păstrăm câte ceva.

Copiii fură chemați la masă, iar Molly se apropie de mama ei.

– Mamă, eu trebuie să mănânc cu cei mici?

Bridget se uită la fetița familiei Chapman care venise cu Molly. Erau amândouă în clasa a cincea și li se părea că sunt prea mari pentru a se amesteca cu cei mici.

– Tu și Patty puteți mânca undeva separat, dar întreb-o mai întâi pe doamna Chapman dacă vă lasă. S-ar putea să aibă nevoie de Patty, să-l supravegheze pe cel mic.

După vreo oră când mai toată mâncarea dispăruse se auzi o frână puternică iar Bridget, fără să se întoarcă știu că sosise Jonas.

– Nu credeam c-o să mai vii, ce te-a reținut? Ți-am păstrat câte ceva, dar nu prea mult, zise Evelyn.

– Mulțumesc, ești o prietenă adevărată, zise Jonas cu un aer obosit.

Bridget nu putu să nu remarce felul în care arăta Jonas: hainele îi erau șifonate de parcă ar fi dormit în ele, părul și-l aranjase cu mâinile. Barba îi acoperise maxilarul, iar în jurul gurii avea riduri pronunțate.

– După cum arăți, vii direct de la o petrecere, îi spuse Bob.

– Pe naiba petrecere, replică Jonas așezându-se cu greutate pe un scaun. Am asistat o naștere cu probleme.

– Cine a născut?

– Nu era de pe aici, era o tânără din Massachusetts, care venise să petreacă weekendul pe malul lacului Champagne. Au apucat-o durerile azi noapte pe la unu. Eu eram de gardă la spital.

– Și ce a născut?

– O fetiță, dar cu multe probleme. Nu mai aveți nici un pic de bere?

– Pentru tine am păstrat două cutii în frigider, spuse Bob făcându-i cu ochiul.

– Ți-am păstrat și niște hot dog, îi oferi Evelyn.

– Mulțumesc, Evelyn, îmi vor fi de ajuns, spuse Jonas. Nici nu apucă Jonas să termine de mâncat că se auzi claxonul mașinii lui. Jonas trase aer în piept și puse hot dogul la loc pe farfurie.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, zise el îndreptându-se spre mașină. Urmărindu-l, Bridget observă că el părea terminat. Jonas se așezase pe locul șoferului și vorbea la telefon.

– Fetelor, să strângem tot ce s-a risipit pe aici, începu Evelyn.

Bărbații se retraseră lăsând femeile să facă ordine.

Jonas se îndreptă spre un grup de bărbați care se adunaseră la umbra unui copac.

– Bridget, zise Evelyn, nu vrei să-i duci mâncarea lui Jonas? N-a apucat să mănânce nimic și nu-mi place deloc cum arată.

Ea nu mai ezită ci porni cu farfuria spre locul în care se afla el. Jonas o privi uimit de gestul ei, apoi întoarse capul.

– Jonas nu ți-ai terminat mâncarea și nici nu-mi place cum arăți.

El o privi cu ochi obosiți.

– Nu-mi este foame, Bridget, de altfel am și uitat să mă bărbieresc, se scuză el.

– Ai uitat să și mănânci de mai multă vreme, după cum arăți. Este adevărat că rece fiind carnea nu mai este apetisantă, dar trebuie să mănânci ceva. El luă farfuria pe care i-o întinsese Bridget.

Privirile li se întâlniră. Bridget mai așteptă câteva secunde, știind că în momentul în care va pleca, Jonas va arunca mâncarea la gunoi. Dar el o privi după ce luase mâncarea din mâinile ei și i-o înapoie.

– Jonas... Protestă ea.

– Nu pot să mănânc, Bridget, nici nu merit mâncarea, am pierdut copilul acelei femei, nu l-am putut salva.

– O! exclamă Bridget.

– S-a născut prematur, nici cu echipamentele noastre destul de performante nu l-am putut menține în viață.

Ea îi simți frustrarea și sentimentul de inutilitate. Ar fi vrut din tot sufletul să-l consoleze cumva.

– Sunt sigură c-ai făcut tot posibilul, Jonas.

– Dar dar se vede că n-a fost de ajuns. Simțeam nevoia să mă destăinuiesc cuiva, Bridget, dar nu știu de ce te-am ales tocmai pe tine, ție nu-ți pasă ce fac eu.

– Nu este adevărat, Jonas, te înșeli în privința mea.

Jonas o privi lung, apoi o părăsi fără nici o vorbă, îndreptându-se spre grupul de bărbați, unde refuză cutia de bere întinsă de Bob. Bridget ar fi vrut să-l ajute cumva, să-l trimită să se odihnească, dar nu avea cum s-o facă.

– N-a mâncat nimic? o întrebă Evelyn.

Bridget scutură din cap.

– A spus că nu-i este foame și nu l-am putut convinge să înghită nimic. Ea nu dădu nici o explicație referitor la motivul pentru care Jonas

părea atât de afectat căci știa că el n-ar fi vrut să strice cheful celor de la picnic cu problemele lui. Simți nevoia de a-l convinge să se odihnească puțin, părea să aibă mare nevoie de somn. Dar încercarea ei anterioară de a-l face să mănânce ceva dăduse greș, și de aceea ea era convinsă că nici de data asta Jonas n-ar asculta-o. Îl văzu îndreptându-se spre copacul la umbra căruia

Molly și Patty Chapman ascultau muzică la un aparat de radio, ce-i drept, cam tare.

– Nu credeți că ați asurzit lumea cu radioul vostru? li se adresă Jonas. Veți fi tratate pentru hipoacuzie în curând.

Molly luă un aer exasperat, dar nu spuse nimic. Apoi, privindu-l pe Jonas văzu că era istovit și-i spuse:

– Nu arăți prea bine, Jonas. Ce s-a întâmplat?

– N-am dormit deloc în ultimele zile, am avut tot felul de urgențe.

– Urgențe? Presupun că te referi la accidentul acela cumplit de automobil, zise Molly.

– Câteodată ești prea curioasă, Molly.

– Profesorii ne spun mereu că dacă nu punem întrebări nu vom învăța nimic, declară Molly plină de importanță. Cine știe? Poate o să vreau de devin doctor.

– Molly, am uitat să-ți spun că am trecut pe la ferma Weybridge acum două zile, și am văzut exemplarele de cai Morgan pe care le au acolo. Și de clădirile acelea vechi. M-am întrebat de ce nu te-ai înscris la cursurile de îngrijire a cailor care se organizează la fermă.

– Mi-ar fi plăcut să vizitez ferma cu tine, n-am mai fost acolo de câțiva ani.

– Poate... începu Jonas dar apoi se opri și-i spuse: poate te va duce mama ta.

Molly se încruntă văzând direcția în care privea Jonas.

Bridget privea spre ei nedumerită. Jonas se îndreptă spre ea.

– Bănuiesc că aștepți o explicație.

– Da, am dreptul la ea.

Jonas o invită la o plimbare, iar Bridget îl urmă.

Molly îi urmări cu privirea. Când ajunseră într-un loc mai liber, Jonas se opri, aprinse o

țigară și-i oferi și ei una. Bridget refuză, așteptând explicațiile lui.Jonas trase un fum din țigară apoi îl dădu afară. Gestul lui accentuă ridurile adânci care i se formaseră în jurul ochilor și al gurii.

– Trebuie să-ți mărturisesc că am stat de multe ori de vorbă cu fiica ta, Bridget.

– De când faci asta, Jonas?

– De vreo lună, de la sfârșitul lui iulie.

– De ce-ai făcut asta, Jonas?

– Am vrut să ne cunoaștem.

– Și te-ai asigurat că eu n-o să aflu nimic.

– Știam că nu vei fi de acord.

Bridget îl privi mânioasă, dar fumul de la țigara lui îi acoperi o secundă privirea. Ea nu putu să citească nimic pe fața lui.

– Ai dreptate, n-aș fi fost de acord și-mi displace faptul că ai încurajat-o pe Molly să-mi ascundă asta.

– Dacă ai fi aflat cred că nu ne-am mai fi întâlnit.

– Bănuiesc că vă întâlneați când Molly pleca să călărească singură.

– Nu înțeleg de ce ți se pare că ai și o justificare pentru ceea ce ai făcut. De fapt, nu știu de ce mă mai surprinde, continuă ea. Ai încurajat-o să se ascundă de mine. Întotdeauna ai făcut ce ai vrut, indiferent dacă ai afectat pe cineva, atâta timp cât ție ți s-a părut justificat.

– Exagerezi, Bridget, spuse Jonas cu multă răbdare de data asta. Și aș vrea să n-o învinuiești pe Molly, a fost ideea mea. Am vrut să ne cunoaștem.

– De ce s-o cunoști pe Molly, Jonas, ea este un copil. Crezi că eu m-aș lăsa influențată de ea? Molly nu te cunoaște, nu știe cât de lipsit de scrupule poți fi. Și atunci, la ce bun întâlnirile cu ea?

Jonas trase ultimul fum din țigară, după care o strivi cu talpa.

– Am fost foarte aproape de a-ți urî fiica, Bridget. Era simplă gelozie și risca să-mi scape de sub control. De fiecare dată când o vedeam pe fiica ta sau inelul de căsătorie de pe degetul tău simțeam că-mi pierd controlul și voiam să-ți spun lucruri pe care de fapt, nu le gândeam. N-o uram

pe Molly nu pentru că este fiica ta ci pentru că este fiica altui bărbat, de aceea am vrut s-o tratez ca pe o persoană pe care s-o cunosc separat.

– Dacă asta este ce simți tu pentru fiica mea...

– Acum am ajuns să fim oarecum amici, dar n-am de gând să folosesc asta împotriva ta. Totuși să nu consideri că am renunțat la ideea de a mă căsători cu tine, Bridget. Te doresc și te iubesc, mai mult decât înainte, spuse el sărutând-o.

– N-am uitat nimic, Jonas, din ceea ce s-a petrecut între noi, mai ales felul în care ai dispărut fără urmă.

– Erai prea mică, Bridget, prea răsfățată de părinți și mai aveai mulți ani de școală. Când am plecat ți-am explicat de ce n-am vrut să mă însor cu tine.

– Și poate că te-aș fi crezut, zise ea dacă n-aș fi știut despre problema banilor.

– Bridget, când am plecat, ți-am spus c-o să mă întorc, dar tu te-ai căsătorit imediat după plecarea mea. Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi așteptat. Nici eu n-am uitat asta, Bridget.

Ea nu putu să-i infirme spusele, rămase privindu-l în tăcere simțind o durere atât de ascuțită

încât nu putea să-i confirme sau infirme spusele. Era ca paralizată. Nu fusese nicicând mai confuză.

Jonas o privi câteva clipe, apoi îi spuse:

– Acum, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec, sunt așteptat la spital, la ora patru.

– Mamă! se auzi vocea lui Molly. Ți-a spus Jonas?

– Ce să-mi spună, Molly?

– Despre întâlnirile noastre.

– Da, Molly, mi-a spus.

– Îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să afli asta de la mine, dar...

– Știu de ce nu mi-ai spus, Molly. El era sigur că nu voi fi de acord și că vă voi împiedica.

– Avea dreptate, mamă?

– Nu, zise Bridget după ce ezită o clipă.

– Vrei să spui că n-o să te superi dacă mă mai văd cu el?

– Nu, zise Bridget, dar să n-o mai faceți în secret.

– Mamă, să știi că nu este un om rău, dacă ajungi să-l cunoști.

– Știu asta, zise Bridget care deși simțea nevoia să-și prevină fiica să nu se lege prea mult de Jonas, totuși n-o făcu.

Capitolul 9

Toamna începu să pună stăpânire pe ținuturile lor, iar frunzele căpătară acea nuanță spre roșu, care conferea un aer aparte fermei lui Harrison. Numai acele brazilor rămăseseră la fel de verzi. De la fereastra bucătăriei Bridget urmărea zilnic dealul din fața ei, fără însă a înregistra schimbările datorate anotimpurilor. Nu putea decât să se gândească la omul care locuia pe deal. De la discuția pe care o avuseseră cu trei săptămâni în urmă la picnicul organizat de Jim, el îi ocupa toate gândurile. Spusele lui îi ridicaseră alte întrebări la care nu găsise răspuns. Erau întrebări la care numai el putea să-i răspundă.

Se întâlniseră de multe ori în ultimele trei săptămâni, dar nu avusesră niciodată ocazia să rămână singuri. Jonas n-o invitase nicăieri și nici nu încercase să fie singur cu ea. Iar ea nu avusese nici o inițiativă.

Va trebui oricum să-și lase deoparte mândria și felul în care fusese educată, și să facă ea primul pas. Bridget privi câteva clipe telefonul aflat pe o măsuță în fața ei și-și spuse că acesta nu-i putea fi de folos. Purtată de aceste gânduri se îmbrăcă și se urcă în mașină, dorind să aibă o discuție cu el. După trei săptămâni de așteptare simțea nevoia să discute cu el față în față, să-i vadă ochii. De aceea, ea cedă sub puterea impulsului.

Ajungând la casa lui, ea puse o frână bruscă și își spuse că nu era cazul să dea buzna fără ca măcar să bată la ușă. Bătu de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns. Jonas era acasă căci mașina lui era parcată în fața casei.

Bridget încercă mânerul ușii, care era descuiată. Împinse ușa și intră.

– Jonas? strigă ea. Jonas?

– Bridget! exclamă acesta apărând de după un colț al casei. Ce s-a întâmplat?

– O, Jonas, zise ea, sunt atât de fericită că te-am găsit!

El o privi fără a înțelege mare lucru.

– Ce s-a întâmplat? Molly?

– Nu, nu sunt probleme cu Molly.

– Atunci? De ce ai venit?

– Am simțit nevoia să te văd, Jonas.

– De ce? întrebă el uluit de apariția ei neașteptată.

Bridget ridică privirea spre el, iar Jonas o sărută pătimaș. Ea se ridică pe vârfuri pentru a se bucura mai bine de căldura trupului lui. Îi auzea inima care bătea la fel de puternic ca și a ei. Jonas o ridică în brațe, apoi o lăsă încet pe pământ. El o ajută să scape de jacheta pe care o purta apoi de restul hainelor care deveniseră acum o piedică. Bridget îl prinse cu amândouă mâinile de gât, iar el o luă în brațele sale puternice, purtând-o spre sofaua din încăpere. Bridget își simțea fiecare centimetru de piele arzând de dorință.

– Dacă ai ști de când aștept să te țin în brațe astfel, Bridget, șopti el. Te-am urmărit săptămâni de-a rândul.

– M-ai urmărit? repetă Bridget.

– Tot timpul, de pe dealul acela din spatele casei, nu te-am scăpat nici o clipă din vedere.

– Știu, Jonas.

– Dar a meritat așteptarea, iubita mea.

Jonas continuă s-o sărute plin de pasiune. Bridget se înfioră sub atingerea lui.

– Unde este Molly, Bridget?

– Molly? repetă ea dezorientată.

– Este acasă? Sper că nu te așteaptă prea curând, Bridget. După atâția ani de așteptare... spuse el îngropându-și fața în părul ei.

– Molly este la o petrecere, îl liniști Bridget. Una dintre prietenele ei își serbează ziua de naștere.

– La ce oră trebuie s-o iei?

– Nu știu, îi răspunse Bridget.

– O aduce cineva acasă?

– Nu, va rămâne la prietena ei, Vicky.

– Atunci și tu vei rămâne peste noapte cu mine, spuse Jonas și începu s-o sărute.

– Jonas, așteaptă un moment, îl imploră ea.

– Dar asta fac de când m-am întors. Privind-o, cu dragoste, el îi spuse: lasă-mă să-ți spun că te iubesc, Bridget, măcar atât.

– Te cred, Jonas, și eu te iubesc, dar... mai sunt niște probleme pe care aș vrea să le lămurim în seara asta. Tocmai de aceea am veni aici în seara asta.

Jonas îi evită privirea, apoi ridică ochii spre cer. Ea îl urmări în tăcere știind că este întristat de decizia ei. Se ridică și vru să iasă din încăpere.

– Unde te duci?

– Să aduc niște cafea, mormăi Jonas, care nu-și mai ascunde iritarea și frustrarea.Prevăd că urmează una dintre multele noastre discuții și de aceea trebuie să fiu treaz.

Privindu-l, ea își spuse că făcuse o greșeală când îi permisese s-o sărute, deturnând-o de la scopul ei inițial.

– Ei, care sunt întrebările tale? zise Jonas care sosise aducând cafeaua.

– Aș vrea să lămurim mai întâi problema banilor.

– Da, orice am face tot la bani ajungem, se înfurie Jonas.

– Da, se pare că nu există o altă cale.

– Ai dreptate, Bridget, nu există!

– Ce-ai zice dacă s-ar inversa rolurile, Jonas? Dacă părinții tăi mi-ar fi oferit mie bani? Dacă i-aș fi luat și te-aș fi părăsit? Ce-ai fi gândit despre mine? Ai mai fi putut după zece ani să revii la mine cu brațele deschise?

– Nu, Bridget, n-aș fi putut, dar lucrurile n-au stat așa cum spui tu. Este adevărat că am luat banii și am plecat, dar ți-am spus că te iubesc și c-o să mă întorc!

– Da, mă iubeai, poate tocmai din această cauză mi-ai scris prea multe scrisori! Ai plecat din Randolph acum zece ani, spunându-mi că mă iubești și ai plecat cu banii dați de părinții mei. Acum, de ce aș crede că te-ai întors pentru mine? Doar nu mi-ai scris nici o scrisoare!

– La naiba, știi prea bine că asta fost condiția cu care părinții tăi mi-au dat banii!

– Condiție? Despre ce condiție vorbești, Jonas?

– Mi-au impus să nu iau legătura cu tine timp de șase luni, fără telefoane sau scrisori. Mama ta spunea că nu mă iubești, că ești prea tânără pentru căsătorie, lucru de care și eu eram convins. Iar după șase luni ea nu mai putea sta în calea noastră.

– Asta a fost condiția impusă de mama?

– Exact. Și tu n-ai știut de toate astea?

– Nu, Jonas.

– Este posibil, zise Jonas cu un oftat.

– Și după șase luni de ce n-ai luat legătura cu mine?

– Uiți ceva important, Bridget. Poate că n-am luat legătura cu tine în mod direct, dar prietenii noștri mi-au spus că la sfârșitul celor șase luni te-ai căsătorit cu acel O'Shea?

– Jonas, eu...

– Ce rost mai avea să iau legătura cu tine? Mama ta ne-a dovedit că a avut dreptate. Nu m-ai

așteptat, așa cum mi-aș fi dorit. Poate erai prea tânără și nu ai apreciat corect situația. Poate și cu soțul tău te-ai fi purtat la fel, dar el a avut norocul să moară de tânăr.

– Poate, Jonas, dar tot nu mi-ai lămurit un singur lucru și poate cel mai important.

Jonas se așeză comod în scaun, iar ea își dori să renunțe la discuții și să se așeze în brațele lui.

Dar până nu lămureau aceste probleme, ea știa că indiferent cât de mult l-ar fi iubit, nu va putea să aibă încredere în el. Toate îndoielile trebuiau eliminate.

– Ce vrei să știi, Bridget?

– De ce ai acceptat banii? De fapt, m-ai vândut! Ai vândut dragostea noastră! Chiar dacă te-aș fi așteptat gestul tău rămâne incalificabil.

– La naiba, Bridget, nu lua lucrurile astfel, n-am făcut vreo crimă am luat acei bani cu împrumut. Nu știi cât costă studiile la facultatea de medicină. Am crezut că acești bani sunt ca un fel de mită, dar apoi m-am gândit că

pot constitui o investiție pentru viitorul nostru comun. Și de altfel, i-am înapoiat, Bridget.

– Poftim?

– De fapt, am avut noroc, Bridget.Am obținut o bursă și n-am cheltuit banii părinților tăi.

Bridget simți că i se taie picioarele. Numai dacă părinții ei i-ar fi spus toate astea! Timp de zece ani ea trăise cu convingerea că știa totul în legătură cu plecarea lui. Dar acum realiză că nu știa mai nimic, sau dacă știa ceva nu știa adevărul.

– Dacă nu mă crezi, întrebă-ți părinții. Întreabă-l pe tatăl tău, nu sunt convins că mama ta este capabilă să-ți dea un răspuns cinstit.

– Te cred, Jonas, nu trebuie să am confirmarea părinților mei.

– Dar eu vreau s-o ai, Bridget. Când te vei căsători cu mine, vreau să vii la mine cu inima deschisă, să nu existe nici un fel de dubii. Iar acum, du-te acasă la ai tăi și discută cu ei, mai spuse el împingând-o spre ușă. Și Bridget plecă. N-o făcu pentru că așa îi ceruse Jonas, ci pentru că el avea dreptate.

Se duse acasă și primul lucru pe care-l făcu fu să formeze numărul părinților ei. Dacă s-ar fi dus direct să discute cu ei, poate că n-ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu tatăl ei între patru ochi. Dar la telefon, îl putea convinge să vină la ea, sub un pretext sau altul. Ca de obicei mama ei fu cea care răspunse la telefon și astfel Bridget află că tatăl ei era plecat la un târg care se ținea într-o localitate învecinată și probabil avea să se întoarcă mai târziu. Fiind ocupată cu magazinul pe care și-l deschisese, cu Molly, și încercând să-și evite atât mama cât și fiica, Bridget nu avu decât peste patru zile ocazia să vorbească cu tatăl ei. El îi confirmă ce-i spusese Jonas. Ea nu mai rezistă, puse mâna pe telefon și vorbi cu asistenta lui.

– Aș putea vorbi cu dr. Concannon?

– Vreți să faceți o programare?

– Nu, vreau doar să discut cu el.

– Cine îl caută, vă rog, este cu un pacient.

– Bridget O'Shea.

Jonas îi răspunse imediat.

– Am discutat cu tatăl meu, Jonas, mi-a confirmat spusele tale și simt nevoia să-ți cer scuze.

– Nu este cazul s-o faci, n-ai fost în posesia informațiilor complete. Nu poți fi învinuită că n-ai înțeles situația.

– Poate că nu, dar eu... când ne vedem, Jonas?

– Hai să petrecem weekendul împreună, până atunci sunt ocupat, particip la o convenție.

Era luni dimineața.

– Așa de târziu, Jonas?

– Bridget, aș vrea să ai tot timpul la dispoziție pentru ca să iei o decizie în privința noastră. Am așteptat zece ani, mai pot aștepta câteva zile.

– Te iubesc, Jonas.

– Te rog s-o repeți sâmbătă.

Capitolul 10

– Va fi un tort foarte frumos, mamă! exclamă Molly.

– Dacă te mai învârți mult pe aici, nu va mai fi deloc, o atenționă Bridget.

Molly îi făcu loc mamei sale pentru a face ultimele retușuri, înainte de a-l orna cu frișcă.

– Port să pun lumânările acum?

– Ar fi bine să aștepți până pun frișca, îi spuse Bridget văzând cât de impacientată era fiica ei.

Tocmai când începu să orneze tortul se auzi o bătaie în ușa bucătăriei. Bridget își pierdu cumpătul și strânse prea tare tubul cu frișcă, ceea ce duse la risipirea unei cantități prea mari. Întinse mâna după cuțit.

– Mai bine du-te să vezi cine sună la ușă, spuse Bridget și porni să repare glazura tortului.

– Sunt sigură că este Kathy, vine să-mi aducă niște casete pentru petrecere.

– De ce le-ar aduce acum?

– Kathy și Vicky mi-au promis că vin mai devreme să mă ajute și la pizza, o informă Molly.

Dar când deschise ușa, ea exclamă:

– E Jonas, mamă!

Bridget se întoarse spre ușă și-l văzu. Jonas arăta foarte proaspăt și fericit; tocmai coborâse de pe munte. Era îmbrăcat cu un hanorac verde-închis și un pulovăr crem. Bridget simți că încep să-i tremure genunchii. În același timp era conștientă că Molly o privea atent.

– Se pare c-o să ningă în curând, spuse el.

– Suntem în prima săptămână din octombrie, iar zăpada nu este prea departe.

– Este adevărat, zise el privind-o din cap până în picioare.

– Nu te așteptam atât de repede, spuse ea, care ar fi vrut să se aranjeze puțin, să se machieze pen-

tru a arăta altfel decât de obicei. Își îndepărtă părul care-i căzuse pe frunte, uitând de cuțitul pe care-l avea în mână.

– Tu știai c-o să vină Jonas, mamă?

– Parcă ți-am mai spus că l-am invitat, Molly. Deși, sinceră să fiu, ai sosit în toiul pregătirilor. Iar eu arăt cumplit.

– Am venit mai devreme, am simțit nevoia să fiu primul invitat de ziua lui Molly. Cât despre felul în care arăți, nu-ți face probleme, Bridget, arăți foarte bine. Ei, acum, cine este sărbătorit astăzi să vină să-și ia darul de la mine, zise el, întinzându-i lui Molly un pachet legat cu fundă roz.

– Pot să-l desfac acum? întrebă fetița.

– Desigur, Molly, zise Jonas iar Bridget încuviință.

După ce desfăcu ambalajul, Molly exclamă fericită:

– Este o pătură pentru șaua lui Satin, care-mi face probleme!

– Fii atentă, spuse Jonas, s-ar putea să găsești și altceva acolo!

Molly desfăcu pătura cu gesturi repezi, căci era foarte nerăbdătoare să vadă ce se mai afla acolo.

– O păpușă! strigă ea.

– Știu că fiecărei fete îi face plăcere să aibă o păpușă, indiferent dacă se mai joacă sau nu cu ea.

– Mulțumesc, Jonas, ambele daruri sunt foarte frumoase!

Telefonul începu să sune, iar Molly răspundea fericită la toate urările de bine pe care le primea.

– Am uitat să-ți spun că petrecerea lui Molly va fi în seara asta. Invitații vor sta toată noaptea. Jonas o privi lung.

– Te-ai mai gândit la problema noastră, Bridget? Te-ai răzgândit? Ai avut o săptămână la dispoziție ca să te decizi dacă te măriți cu mine sau nu.

– Jonas, zise ea după un moment de gândire, te iubesc acum mai mult decât te-am iubit cu zece ani în urmă. Jonas o trase spre el. Bridget se topi în brațele lui, simțindu-se în siguranță și fericită, ca un copil care se întoarce acasă după ce a rătăcit pe alte meleaguri.

– Te iubesc, Bridget, îi spuse el, de fapt, n-am încetat să te iubesc nici un moment.

– Și eu te iubesc, Jonas.

– Ne vom căsători săptămâna viitoare. Ești de acord? Vei avea timpul necesar pentru pregătiri? Aș vrea să avem o nuntă frumoasă, cu mulți invitați. Te iubesc prea mult și aș vrea ca toată lumea s-o afle.

– Voi avea tot timpul din lume. Jonas, aș vrea să-ți povestesc despre Brian și căsătoria cu el.

– Nu este nevoie, draga mea. În ultima săptămână am avut mult timp liber și am meditat asupra celor întâmplate, asupra vieții mele, asupra vieții tale. În cei zece ani cât am fost despărțiți ni s-au întâmplat multe. Nu vreau să-mi explici nimic despre fostul tău soț, nu mă privește. Am ajuns la concluzia că ideal ar fi ca viața noastră să înceapă din acest moment. Numai asta va conta.

– Dar, Jonas, eu...

– Cât despre Molly, nu-ți face probleme, am ajuns s-o îndrăgesc, este un copil grozav. Aș vrea s-o adopt după ce ne vom căsători.

– Jonas, aș vrea să mai știi ceva.

– Dar nu vreau să știu nimic despre trecut, numai viitorul mă interesează.

– Jonas, numără, te rog, lumânările pe care Molly le-a pregătit pentru tort.

Erau zece lumânări albe și una albastră. El se încruntă căci nu mai înțelegea nimic.

– Care este explicația, Bridget?

– Molly împlinește zece ani astăzi. Lumânarea albastră este cea care simbolizează evoluția. Jonas, Molly este fiica ta.

– Ce spui tu, Bridget?

– Îți mai amintești sâmbăta în care am plecat la schi și am rămas în cabană?

– Chiar crezi că aș fi putut uita când am făcut dragoste pentru prima oară?

– Iar după o lună tu m-ai părăsit.

– De ce nu m-ai anunțat, Bridget?

– Cum aș fi putut s-o fac? N-ai spus nimănui unde ai plecat, sau cum puteam lua legătura cu tine. Am crezut că m-ai părăsit. Iar când am aflat că ai luat bani de la părinții mei am considerat că ți-ai vândut dreptul asupra acestui copil.

Jonas își trecu nervos o mână prin păr.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez posibilitatea asta, gemu Jonas. Nu-i de mirare că m-ai urât de atunci. Iar tu ai plecat din Vermont pentru că erai însărcinată, concluzionă el.

– Exact. Când le-am spus părinților mei, m-au trimis la sora mamei, din Pennsylvania, îi explică Bridget.

– În privința lui Brian soțul tău, mi-ai spus că era un bărbat bun și delicat. Și cred că așa a fost pentru că te-a luat de nevastă știind că porți copilul altui bărbat.

– Brian O'Shea n-a existat, Jonas.

– Ce spui tu, Bridget?

– A existat doar în imaginația mamei mele, care mi-a cerut să dau copilul spre adopție. Apoi, a făcut rost de acte false cum că aș fi fost măritată, iar eu m-am complăcut în situația asta pentru că și mie mi-era oarecum rușine. N-am vrut să știi la început despre Molly. N-am vrut să te căsătorești cu mine doar pentru că ți-am adus pe lume un copil.

– Bridget, zise el luând-o în brațe. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume.Te-am iubit și înainte de a afla despre Molly. Încă nu-mi vine să cred, Bridget. Știu că este cam târziu, dar nu-ți imaginezi ce mândru sunt că avem o fetiță.

– Da, avem o fetiță, Jonas. Molly nu știe toate astea, dar îi vom spune adevărul, cu timpul.

– Cum crezi că va reacționa? Ce să-i spunem, Bridget?

– Așa cum a fost. Este destul de mare și va înțelege. Și a început să te placă și ea.

– Ai terminat tortul, mamă? zise Molly care venise pentru a vedea cum arată tortul în forma finală. Când îi găsi pe cei doi îmbrățișați, fetița se opri și îi privi nedumerită.

– Intră, Molly, o invită Jonas.

Jonas o luă de mână și o duse în camera de zi unde se pregătea masa pentru sărbătoarea ei. Bridget, pentru un moment, nu le mai văzu decât capetele, unul de culoarea castanei, iar celălalt de a tutunului, aplecate asupra unui album de artă. Erau o familie. Poate că vor mai fi momente fericite în viața mea, își spuse Bridget, dar fără îndoială acesta va rămâne pentru totdeauna în inima mea.

Sfârșit